Yangın Yerinde orkideler

Mehmet BAYDUR

KİŞİLER

ADAM

NURİ

NERİMAN

NEZİH

NURÇİN

NEBATİ

Önemli not — Müzik, ışık, dekor ve kostüm. Bunlar, bu oyunun en önemli öğeleridir. Onlar çok, çok iyi olmayacaksa, oyun oynanmasa da olur.

"kim tanır bizi şimdiden sonra

Aydınlığı kıt gecemize

Misafir olanlardan başka;"

A. H. TANPINAR

BİRİNCİ PERDE

(Işık. Bir köprü altı. Ya da onun gibi bir yer. Ambar, rıhtım, sokak feneri, arnavutkaldırımı, liman, navlun, vinç, kepenk sözcüklerini anımsatan bir dekor. Yüksekçe iki pencere. Birinde soluk sarı bir ışık, öbürü karanlık. Sahnenin ortasında eski, paslı bir bank. Sert ve yırtık çalınan bir jazz, çok uzaktan duyulur. Gemicilerin, kaçakçıların, pezevenklerin, orospuların, ibnelerin, esrarkeşlerin, kokainmanların, hırsızların, işsizlerin, işçilerin ve işadamlarının gelip gittiği bir 'mahalle'nin yakınlarında bir yer. Perde açıldığında otuz yaşlarında bir adam, bir elinde en pahalısından bir şişe şampanya, öbür elinde koskoca bir toplu tabanca, bankta oturur. Botlar, kalın, buruşuk pantolon, kazak. Bunların üstüne uzun bir yağmurluk giymiştir. Kirli, buruşuk. Adam şişeden şampanya içerek konuşur.)

ADAM— Bir..odaya ihtiyacım vardı... Şimdi de var... Bir oda! *(tabancayı seyirciye çevirir)* Bir..odanız..var mı? *(bir an. Güler, tabancayı indirir, şampanya içer)* Yokmuş, *(sessizlik)* Nasıl gidiyor işler? *(ön sıralarda oturan bir seyirciye sorar)* Tencere kaynıyor mu?.. Oğlanın aritmetiği zayıf mı geldi yine? Sular kesik mi, kaloriferler yanmıyor mu? İki buçuk milyon liranız olsa her şey düzelecek gibi mi? *(içer)* Ben de geleyim mi? Bir oda gerekiyor da bana..bu gece ve yarın gece... *(bakar)* Yok mu? *(bir an)* Yok muymuş? *(güler)* Gelmem öyleyse... *(sessizlik. İçer. İçini çeker. Tabancayı,*

çevresini, seyirciyi inceler) Hüzünlüymüşüm! *(bir an)* öyle söyledi — Ne kadar hüzünlüsün! *(içer)* Hüzün? *(sessizlik)* Dünyada daha kötü şeyler de var... (tabancaya bakar) Bu alet örneğin..hüzün müzün dinlemez, patlar! *(güler)* Çelik Damga! Bununla yazı da yazılmaz... Hiçbir bok yapılmaz bununla! *(İçer. Güler. Sağ taraftan Nuri girer. 40 yaşlarında bir serseri Bir çöplük horozu, -ne demekse?- Adam ile Nuri bakışırlar bir an. Adam bakışını seyirciye çevirir.)*

NURİ — Oturabilir miyim?

ADAM — Bana mı soruyorsunuz?

NURİ — Evet. Yani..bir mahsuru var mı diye...

ADAM — Buyrun oturun. *(Nuri oturur)* Şampanya ister misiniz?

NURİ — Yok, istemem, *(sessizlik)* Bir sigara olsaydı...

ADAM — Sigara mı istiyorsunuz? *(Nuri kafasını sallar)* Şunu biraz tutar mısın?

(Tabancayı şaşkın Nuri'nin eline tutuşturur, yağmurluğunun cebinden bir paket filtresiz sigara çıkartır, bir kutu da kibrit. Sigarayla kibriti bankın üstüne koyar, uzanır tabancayı alır Nuri'nin elinden. Nuri gerçekten korkmuştur.)

ADAM — *(Nuri'ye bakar)* Eee? *(Nuri irkilir.)*

NURİ — Buyurun!

ADAM — Sigara istemiyor muydun?

NURİ — Ne? Ha, şey, evet abicim...*(acele yakar bir tane)* Teşekkür ederim abicim.

(Sigara paketiyle kibriti Adam'a uzatır. Adam Nuri'ye bakar, Nuri önce Adam'a, sonra tabancaya, sonra yine Adam'a... Adam gülümser, Nuri irkilir.)

ADAM — Şunu biraz tutar mısın lütfen? *(Tabancayı Nuri'nin boş eline tutuşturur, sigarasıyla kibritini alır yağmurluğunun cebine koyar, sonra tabancayı yine alır Nuri'den. Şampanya içer, Nuri hep Adam'ı seyir ediyordur artık. Korkulu, ama biraz da hayran.)* Bir odan var mı?

NURİ — *(İrkilmiştir yine)* Ne? Ha?! Buyrun abicim. ne emrettin?

ADAM — Bir odan var mı diyorum... Bir evin?

NURİ — Yirmi iki yıldır ilkbahar, yaz, sonbahar aylarında bu şehrin çeşitli kuytu köşelerinde ikamet ediyorum. Kış gelince..biraz çalışırım geceleri... Fırınlarda hamur açarım, belediyenin köpek imha ekibine yazıldım bir kere, itleri vuramadığım için kovuldum... Elimize av tüfeği veriyorlar..köpeği vurmak istemedi canım..çok güzeldi gözleri..az biraz yan tarafına ateş edeyim dedim, başımıza diktikleri belediye komutanını vurduk kıçından..kaza ile..adamın kıçından cımbızla saçma taneleri ayıklamışlar günlerce... O itiş kakışta yine patladı elimdeki tüfek..bu sefer de vurmak istemediğim o güzel gözlü köpeği vurmuşum kafasından..ben istifa ettim, onlar da kovmuşlar zaten beni...*(sessizlik)* Hayır, evim, odam filan yok... Kışlar soğuk ve kar yağışlı, yer yer parçalı bulutlu ve alçakların basıncı altında geçiyor. Geriye kalan üç mevsimde idare ediyoruz vaziyeti... Oda mı lazım oldu abicim?

ADAM — *(Uzun uzun Nuri'ye bakar)* Evet.

NURİ — Buralarda otel filan da yoktur. Rıhtıma inersen Berlin Oteli var. Doklara doğru yürür-

sen biraz... Antilop Hotel var... İki sokak ötesinde de... Barbaros Oteli... *(Adam'a bakıp güler)* Şehire gidersen Hilton var, Milton var! Heh heh heh...*(Adam'ın gülmediğini görüp susar, yutkunur*, *tabancaya bakar. Adam hiç sesini çıkarmadan Nuri'ye bakar durur. Nuri biraz korkmuştur.)*

NURİ — Heh heh heh...*(sessizlik)* Nerelisiniz abicim?

ADAM — Buralıyım.

NURİ — Buralı. Demek..buralısınız, *(sessizlik)* Ben de buralıyım..ama sizi hiç görmedim..burada.

ADAM — *(İçer)* Seyrek geliyorum artık buraya...

NURİ — Öyle olmalı..yoksa görürdüm seni burada..Bense..hep buradayım abicim. Özellikle ilkbahar, yaz ve sonbahar aylarında...

ADAM — Şunu biraz tutar mısın?

(Tabancayı yine Nuri'nin eline tutuşturur, cebinden sigarasını ve kibritini çıkarır, bir an duraklar, tek eliyle beceremeyeceğini anlayıp şampanya şişesini de Nuri'ye verir. Bir sigara yakar. Nuri, şimdi bir elinde tabanca, öbür elinde şampanya ile şaşkın oturuyordur.)

ADAM — Ben gezginimdir..aynı yerde uzun zaman kalamıyorum...

NURİ — Anlıyorum abicim..ben de biraz öyleyimdir...

ADAM— Deme yahu? Nereye gittin örneğin en son?

NURİ — En son hiçbir yere gitmedim abicim..ama mesela bir kere Zonguldak'a gitmiştim, yıllarca önce...

ADAM — Yapma yahu?! Ben hiç gitmedim oralara..nasıldı?

NURİ — Karanlıktı abicim... *(sessizlik)* Kömür madenlerinde çalışıyordum o zamanlar... Grizu patlar, herkes ölür, geriye kalanlar çalışmaya devam eder, yine grizu patlar, yine herkes ölür..geriye kalanlar çalışmaya devam eder... Ama bir gün geldi ki..kravatın icadını açıkladım abicim...

ADAM — *(İrkilme sırası ondadır)* Ne?

NURİ — Kravat abicim..boyunbağı..hani "kravatsız girilmez" derler ya..işte ordaki kravat...

ADAM — *(Hayran, biraz kızgın kendine, gülerek)* Ne diyorsun sen be?

NURİ — *(Bir elinde tabanca, öbüründe Dom Perignon)* Madendeydik abicim..ineli on saat olmuştu... Hepimiz öksürüyorduk... Birisi başlıyordu kısa bir öksürük solosu geçmeye..derken bir diğeri katılıyordu..derken bir üçüncü, dördüncü..derken onlarca, yüzlerce, binlerce insan öksürmeye başlıyordu... Senfoni gibi! Fecii bir durum abicim..bildiğin gibi değil..orada..o gün aklıma geldi abicim...

ADAM — Ne geldi aklına?

NURİ — Kravat abicim..boyunbağının icadını icat ettim orada, yerin yedi kat dibinde...

ADAM — Ne ilgisi var yahu?

NURİ — Ne ilgisi var yahu Nuri?

ADAM— Ne?

NURİ — Nuri abicim... Benim adım Nuri...

ADAM — Ne ilgisi var yahu Nuri?

NURİ — Olmaz mı abicim! Şöyle dedim kendi kendime — Uygar insanlar öksürmez. Doğrudur ha, kaç yüz kere gözlemiştim, o herifler hiç öksürmüyordu..karıları da öksürmüyordu, çocukları da... Çünkü uygardılar... Neden uygardılar abicim ve biz neden uygar değildik ve ha babam öksürüyorduk? Ha? Sorarım size ulan dedim kendime içimden bağırarak! Biz neden öksürüyorduk durup dururken?! Dokuzuncu koridorda bir patlama oldu abicim..ben bunları düşünürken... Bütün galeri çökmüş..ertesi gün öğrendim... 44 ölü..yaralı filan yok..zaten o meslekte ya ölürsün..ya da yaşarsın..ikisini de öksürerek yaparsın ama..ama..neden, neden, neden öksürüyorduk acaba? *(sessizlik)* Uygar değildik. Neden uygar değildik? Kravat takmıyorduk çünkü!

(Sessizlik. Adam sigarasını yere atar, söndürür. Uzanır, Nuri'nin elinden tabancayı ve şampanyayı alır kafasını sallayarak.)

ADAM— Evet. evet... Anlıyorum...

NURİ — Anlaman gerekiyor abicim... Kravatlar öksürmez...

ADAM — *(İçer) Kravatlılar demek istiyorsun..*

NURİ — Yok..hayır... Kravatlar demek istiyorum.. onlar öksürmezler... Bak anlatayım sana! Yıllarca..yüzyıllarca önce..kravatın icadından epey önce..kömüre ihtiyaç duyan bazı insanlar..bazı ince insanlar, boğazlarına kömür tozu kaçmasın diye boyunlarına bez parçaları bağlamaya başladılar! Basit bir eylemdi bu ama koskoca bir tekstil, mensucat sanayi doğdu bu gereksinimden! *(sessizlik)* Bez parçaları pahalıydı..yerin yedi kat dibinde kendi ciğerini tükürmek ucuzdu..dolayısıyla herkes boynuna dolayamıyordu şu medeniyet yularını! Kravat takabilenler.. yeryüzüne çıktılar..takamayanlar..yeraltında kaldılar... O gün orada bunu açıkladım herkese...

ADAM— Neyi?

NURİ — Kravat, kömür tozları boğazınıza kaçmasın diye icat edilmiş ve son derece uygar bir alettir!

ADAM — Sonra ne oldu?

NURİ — İşime son verdiler abicim... Ben de buraya döndüm... Yine... Kravatın icadı ve Muhtelif Kullanılışı diye bir kitap yazdım.

ADAM — Sen mi kitap yazdın?

NURİ — Yazmak istedim yani... Heh heh heh..kâğıt kalem zor bulunuyor buralarda..kravat gibi namussuzum! *(sessizlik)* İşte böyle... *(sessizlik. Birbirlerine bakarlar bir an.Sonra Nuri önüne bakar hüzünlü)* Kravat..kömür madenlerinde icat edilmiştir. *(Sessizlik.)*

ADAM — *(Şampanya şişesini uzatır)* İçer misin?

NURİ — *(Şişeye..sonra da adama bakar, güler)* İçerim..de..içmeyeyim şimdi... Birazdan kaçacağım zaten... Sohbetinize doyum olmuyor sayın abicim..ama gitmem gerekecek az, biraz sonra... Vaktinizi aldım zaten...

ADAM— Ne?

NURİ — *(Yine irkilir)* Kıymetli zamanını iştigal ettim diyordum da...

ADAM — Benim zamanım yok! *(bağırmıştır)* Hiç olmadı! Şampanyam var, tabancam var..zamanım yok!

NURİ — *(Korkmuştur)* Yok evet, tabii..olur mu hiç.. hiç yok... *(yutkunur)* Şampanyan var, tabancan var..zamanın..yok..hiç olmamış zaten..heh heh heh...

ADAM— Bir oda arıyorum ben... *(bir an)* arıyordum.. *(içer)* Hüzünlüymüşüm!

NURİ — Kim demiş sayın abicim?

ADAM— Birisi...

NURİ — O birisi..her kimse..az biraz haklıymış abicim..biraz üzgün görünüyorsun gerçekten...

ADAM — *(Çok hüzünlü)* Değilim...

NURİ — Efendim?

ADAM — Üzgün müzgün değilim ben! *(Konuşurken, o hızla tabancayı kaldırır, şampanya şişesi gibi, namlusunu ağzına dayar..bir an..duraklar... Nuri kulaklarını kapayarak ayağa kalkar... Adam namluyu ağzından çıkarıp, bakar..gülümser.. öbür elindeki şampanya şişesine döner..kaldırır, içer, şişeye bakar, yine büyük bir yudum alır ve aniden Nuri'nin üstüne püskürtür ağzındaki şampanyayı...)*

NURİ — Eyy hoo! *(Bir an donarlar. Sonra Nuri cebinden çok büyük bir mendil çıkarır, elini yüzünü temizler. Adam, biraz mahcup şampanya şişesini yere, tabancayı da banka bırakır, kalkar, Nuri ile ilgilenir.)*

ADAM — Hay allah..kusura bakma..isteyerek olmadı...

NURİ — (*Temizlenirken Adam'a bakar)* ...istemeden oldu, di mi abicim?

ADAM— Evet.. *(güler)* İstemeden oldu...

NURİ — Öyleyse... *(adamın burnunun dibindedir şimdi)* Önemli değil! *(Oturur.)*

ADAM — Özür dilerim...

NURİ — Yapmayınız sayın abicim... Beni zor durumda bırakmayınız... *(Adam bir sigara daha yakar, sıkıntıyla dolaşır sahnede... Nuri, yanındaki tabancayı inceler şimdi. Dokunmadan. Oyunun başından beri hiç durmadan, çok derinlerde çalan yırtık saksofon, piyano, bas, davul sesi artar, sonra belli belirsiz azalır. Tam o esnada, seyirciye göre sağ taraftan Neriman girer... Neriman'ın yaşı belli değildir. Kilosu da. Kızıl saçlarıyla biraz Rita Hayworth'u andırır bazı seyircilere. Siyah, dantelli, açık saçık bir elbise giymiştir. Elinde üstü pırıl pırıl, kırmızı-yeşil mücevherlerle süslü bir küçük çanta. Her yerinden taşan bir makyaj, ekşi bir parfüm. Kötü bir anı gibi, yayılır sahneye, girer girmez... Adam'ın yanına gider...)*

NERİMAN — Ateşiniz var mı lütfen?

ADAM — *(Cebinden kibritini çıkarır)* Buyurun...

NERİMAN — Sigaranız da var mı acaba?

ADAM — *(İyice şaşkın, telaşlı)* Var. *(Bir an. Cebinden sigarasını çıkarır, bir ilkokul talebesi gibi, sunar.)* Buyurun!

(Neriman bir sigara alır. Vamp kadın. Kibrit kutusunu Adam'a verir, bekler. Adam, Neriman'ın sigarasını yakar. Neriman derin bir nefes alır, adam seyreder. Elindeki kibriti söndürmemiştir. Neriman dumanı adamın yüzüne üfler. Adam donmuş kalmıştır, kibrit yanmaya devam eder. Kadın güler. Hıh diye güler. Nuri, bütün bunlar olup biterken, ufak ufak tabancaya dokunmaya başlamıştır. Neriman, Nuri'ye döner, Nuri tam tabancayı eline almak üzeredir.)

NERİMAN — Nuri? *(Nuri enaz bir metre zıplar oturduğu yerden. Adam'ın eli yanar, tuttuğu kibritten... O da zıplar, kibriti yere atar, üstüne basar. Nuri ayağa kalkar, güleryüzlü Neriman'a bakar. Bir an...)*

NURİ — Neriman...ödümü kopardın ulan! Sen ne arıyorsun kızım burada?!

ADAM — Tanışıyor musunuz?

NURİ — *(Adam'ın sorusuna aldırmamıştır)* Senin Adıyaman'da olman gerekiyordu.

NERİMAN —Geri gönderdiler... Sevmediler beni... Fazla somurtkan bulmuş patron... Hayalet gibi bir şey bu yeni gelen..demiş. Müşteri korkar bunu görünce.. demiş.

NURİ — Halt etmiş! *(Adam'a)* Rıhtımların ve dokların en neşeli kızıdır oysa Neriman...

ADAM — Memnun oldum.

NERİMAN — Buralarda görmedim sizi daha önceleri...

NURİ — Yok, abim de buralı ama gezginci olduğu için kırk yılda bir uğruyor.

NERİMAN — Naapıyorsunuz o tabancayla gecenin bu saatinde? *(Nuri, sus-söyleme diye işaret eder adamın arkasından..ama Neriman düz, dik ve berrak konuşan bir insandır, işarete filan aldırmaz.)*

ADAM — Şampanya içiyorum. İster misiniz?

NERİMAN — Sahici şampanya mı? *(Güler.)*

ADAM — Evet, sahici. *(Şişeyi uzatır, Neriman alır içer, geri verir.)*

NERİMAN — *(Güler)* Buraların da çivisi çıkıyor yavaş yavaş...

ADAM — Nasıl? Anlamadım...

NERİMAN — Demin buraya gelirken, Ambar'ların orada kürklü bir kadınla, penguen gibi giyinmiş iki herif gördüm... Siyah, taa buradan oraya kadar, bir şevrolenin üstüne oturmuşlar içki içiyorlardı... Kadın mücevherler içindeydi. Heriflerden biri laf attı bana... Gelin hanfendi, partimize katılın dedi...

NURİ — Sen naaptın?

NERİMAN— Eğri eğri baktım geçtim... Boktan tiplerdi Nuri, bize yaramaz...

NURİ — Yine de bilinmez...

ADAM— Sonra?

NERİMAN — Sonra buraya kadar yürüdüm ve Nuri'yi bir eli tabancalı, öbür eli şampanyalı bir adamla laflarken buldum. Daha ne olsun? Televizyon icat edildi ya, herkes orada gördüklerine göre davranıyor artık!

ADAM — Nasıl yani?

NERİMAN— Eskiden bizim buralarda, tabanca filan görünmezdi ortalıkta... Hiiç. Ortaya çıktığı zaman da patlardı ve muhakkak birisi ölürdü. Öyle kötü dublaj yemiş üçüncü sınıf Amerikan kovboyları gibi, elde tabanca ortalıkta dolanılmazdı eskiden.

ADAM — *(Gülümser)* Haklısınız. Ama..sahici değil ki..bir oyuncak bu...

NERİMAN— Olsuun... Neyi değiştirir bu? Daha da komik öyleyse!

ADAM — *(Güler)* Öyle galiba! *(tabancayı yağmurluğunun cebine sokar)* Bir odaya ihtiyacım vardı da... Gidecek bir yerim yoktu..yani..kalmadı. Çıkarken bir şişe şampanya ile tabancayı aldım yanıma, buraya geldim... Ne halt edeceğimi düşünüyordum..Nuri geldi..sonra siz...

NURİ — Abim biraz acaiptir ama altın gibi yüreği vardır. Eski pilot olduğu belli değil mi Neriman? Sana San Francisco köprüsünün altından uçağıyla nasıl geçtiğini bir anlatsın..dudağın uçuklar valla!

ADAM — *(Güler.sonra çok ciddi, Neriman'a)* Bir.. odanız..var mı?

(Neriman güler. Adam ciddiyetini bozmaz, elindeki şampanya şişesini uzatır, bir Kızılderili reisi gibi. Neriman alır içer, geri verir şişeyi. Nuri şaşkın kafasını kaşır, ceplerinde sigara arar, sevimlidir, bir sokak köpeği gibi.)

NERİMAN — O da bulunur..istedikten sonra...

ADAM— Yaşa!

NERİMAN— Saati...

ADAM— Saati mi?

NURİ — Abicim...

NERİMAN — Saatliğine kiralıyorlar buralarda...

ADAM — Haftalığı kaça olur acaba?

NERİMAN — Onu müessese sahibiyle konuşacaksın artık...

ADAM — *(İçer, Neriman'a bakar)* Berlin Oteli, Antilop Oteli, Barbaros Oteli... Başka çare yok mu buralarda?

NERİMAN — Yok.

NURİ — Ya da benimle gel, Necmi'nin kahvesinde idare ederiz sabaha kadar...

NERİMAN — Yahu illa bilmemne yapmak zorunda değilsin ki... Git Berlin otele, tut bir oda, yat ve uyu...

ADAM — Fena fikir değil ama...

NERİMAN — Paran mı yok?

ADAM — *(Şişeyi Nuri'ye verir)* Şunu biraz tutar mısın? *(yağmurluğunun iç cebinden tuğla kalınlığında bir tomar çıkarır. Beş milyon liralık bir demet)* Yok canım, biraz param var... Bankada da var daha... Sorun o değil... *(Çocuksu bir saflıkla söylemiştir bunları.)*

NURİ — Yaa hak!

NERİMAN — Sok onları cebine! *(Adam güler)* Deli misin sen!

ADAM — Para..korkutuyor mu sizi gerçekten?

NERİMAN — Ne demek o? Sok şunları cebine diyorum!

NURİ — Sokunuz efendimiz!

ADAM — *(Gülerek)* Şu halinize bakın...

NERİMAN— Şımarık herif! Sen kendi haline bak asıl! Gecenin bu saatinde bir elinde içki, öbür elinde oyuncak, cebinde bir bavul para, rıhtımlara kadar lütfedip..zavallı bir esrarkeşle, kendi halinde bir fahişeyle alay ediyorsun utanmadan!

NURİ — Ben zavallı değilim Neriman!

NERİMAN— Sus! Ben de kendi halimde değilim..sözün gelişi söyledim...

ADAM — *(Gülerek)* Sizinle alay ettiğimi nereden çıkardınız?

NURİ — Onu da sözün gelişi söyledi abicirn, Neriman iyi kızdır!

ADAM — Size bir teklifim var dostlarım! *(Bankın ortasına oturur.)*

NERİMAN — Ben sizin dostunuz filan değilim.

NURİ — *(Neriman'a)* Sözün gelişi söylüyor Neriman!

ADAM — Bir dakika dinleyin beni ne olur...

NERİMAN — Ne kadar uzatıyorsunuz lafı...

NURİ — *(Kafasını sallar)* Kız haklı abicim..kendinizi ifade ediş tarzınız biraz, nasıl diyeyim, KABIZ...

ADAM — Dinlemiyorsunuz ki...

NURİ — Buralarda herkesin söylediğiyle söylemek istediği şey aynıdır abicim. Ölümle hayat arasında, o kıl payında yaşayan insanlar olarak, rıhtımlar üzerinde sözü uzatmayız biz. Ne istiyorsak lappadak söyleriz.

ADAM— Bense...

NERİMAN— Boşuna tehlikeye atıyorsun kendini..bu kadar para taşıdığını bir gören olsa buralarda..sabaha parçan bile bulunmaz...

NURİ — Kemiklerinle lades bile tutuşamayız valla!

ADAM— Dinlemiyorsunuz! *(sessizlik)* Ben gidiciyim... Güzel rıhtımınızda çok kalmayacağım zaten... *(sessizlik)* Gitmeden önce..biraz uyumak..dinlenmek..soluk almak istiyorum... Ne tarafa gideceğime karar vermek için..birkaç gün.. gece..dinlenmek istiyorum.

NURİ — Yani kalıbı mı dinlendirmek istiyorsun.. yoksa birileri seni dinlesin mi istiyorsun? İkisi birbiriyle bağlıdır ama benzemezler birbirlerine... Ne adammışsın yahu sen? *(ilk kez içer elindeki şampanya şişesinden, Adam'ın yanına oturur, şişeye, sonra Adam'a bakar, bir daha içer)* Sahi yahu, daha ismini bile bilmiyoruz...

ADAM — Size bir teklifim var..

NERİMAN— ...dostlarım!

NURİ — Dinliyoruz abicim?

ADAM— Beni..iki gün iki gece saklayın... *(sessizlik. Nuri önüne bakar, Neriman Adam'a*

bakar. Kımıldamazlar) iki..gece. *(sessizlik)* Cebimdeki paraların hepsini veririm ikinize..sonra..bugün, günlerden ne?

NURİ — Monday!

NERİMAN— Perşembe?

(Aynı anda konuşurlar.)

ADAM— *(Gülerek)* Aranızda anlaşın...

NERİMAN — *(Gözünü Adam'dan ayırmadan oturur aynı banka)* Çarşamba diyelim... Sen..bana baksana..neden dalga geçiyorsun bizimle? Cebinde o kadar para varken istediğin yere gider, istediğin kadar saklanırsın..neden saklanıyorsan... Bizim gibilere ihtiyacın yok ki senin... *(Sessizlik.)*

ADAM— Ah, hay allah, yanlış anladın... Başım kimseyle dertte filan değil benim... Biraz düşünmem gerekiyor..biraz daha..bu sefer..yola çıkmadan önce.. *(Sessizlik)* ...yoksa kimsenin filan aradığı, arayacağı yok beni... Saklamayı...

NURİ — ...sözün gelişi söyledi Neriman...

ADAM— Evet.

NERİMAN — Yine de hoşuma gitmiyor bütün bunlar...

ADAM — Unutun o zaman şimdiye kadar konuşulanları... Baştan başlayalım...

NURİ — Neyin başından sayın abicim?

ADAM— Gecenin başından başlayalım yeniden... Kravatın icadı filan gibi bir hatıran daha yok mu Nuri?

NURİ — Olmaz olur mu abicim olmaz olur mu? Bir sigara daha verirsen sana Tarih-i Sultan Beyazıd'ın Donanmasının resimlerinin nasıl ve kimler tarafından, denetimim altında çizildiğini bile anlatırım.

ADAM — *(Gülerek)* Yapma yahu! *(sigara paketiyle kibriti çıkarır. Nuri bir sigara alır, elinde şişe vardır, sigarasını Adam yakar, Nuri'ye bakarak)* Başka?

NURİ — Başka? Başka ne istersen bulunur bizde... Odadan gayrı..

ADAM — Bırak şimdi odayı modayı... Yorgunum zaten...

NURİ — Eee, ne yapacaksın bu işler böyledir.

ADAM— Nasıldır?

NURİ — Rüzgârın önüne düşmeyen yorulur...

ADAM — Doğru... Ben hep..rüzgâra karşı yürüdüm..nerden eserse essin..hep karşı!

NERİMAN — Cebindeki paraya bakılırsa, senin karşı yürüdüğün rüzgârlar pek rüzgâra benzemiyormuş!

ADAM— Ne?

NERİMAN — Akşamüstü esintileri, tatlı meltemlere karşı yürüyüp..sonra da.. *(Adam'ı taklit eder)* "Ben hep rüzgâra karşı yürüdüm" demek kolaydır...

ADAM— Beni tanımıyorsun ki...

NERİMAN — Parayı tanıyorum ama...

NURİ — *(içer)* Doğru... Pekmez gibi malın olsun, Adana'dan sinek gelir!

(Bir an. Adam da, Neriman da dayanamayıp gülerler.)

ADAM — Ne iyi oldu bu yahu!

NERİMAN— Ne?

ADAM — Gitmeden önce sizi tanımam, diyordum.. çok iyi...

NERİMAN — Nereye gideceksin?

ADAM — Bilmiyorum. *(Uzanıp şişeyi alır Nuri'den, içer)* Ama muhakkak gideceğim, *(şişeyi geri verir)* Tanrı bilir nereye?

NURİ — Tanrı bilir ama kul da sezer!

ADAM — Benim sezgilerim de yok oldu artık.

NURİ — Yıl uğursuzun.

NERİMAN — Bence..sen geldiğin yere dön artık...

ADAM — İmkânsız.

NERİMAN — Nedenmiş o?

ADAM — Çok geride kaldı..belki artık yok bile öyle bir yer...

NERİMAN — Tabancayla ne yapacaksın?

ADAM — *(Ayağa kalkar)* Hangi tabancayla?

NERİMAN— Cebindeki tabancayla...

ADAM — Haa o..hiç..zaten boş...

NURİ — Tabancanın dolusu bir kişiyi korkutur..boşu kırk kişiyi..

NERİMAN — Kimleri korkutmak istiyorsun?

ADAM — Ben mi? Kimseye çevirmedim henüz o tabancayı!

NERİMAN — Kimi korkutmak istiyorsun?

ADAM — Kimseyi! *(sessizlik)* Sessizce çekip gitmek istiyorum yalnızca...

NERİMAN — Boş bir tabanca ve bir çuval parayla?

ADAM— Evet.

NERİMAN — Tabanca ne işe yarayacak peki? Onu soruyorum...

ADAM — Bilinmez ki... Bir işe yaraması da gerekmiyor aslında..öylesine..bir süs gibi, bir köstek gibi aldım yanıma...

NURİ — Şeyh uçmaz, müridi uçurumuş onu!

(Adam'la Neriman yine gülerler Nuri'ye bakarak. Nuri içer ve elindeki şampanya şişesini boşaltır.)

NURİ — Bu..bitmiş bulunuyor. Nermin'le Hermin arasındaki ilişkiyi açıklamak üzereydim oysa...

ADAM — Ben gider, bir şişe daha bulur getiririm şimdi!

NERİMAN — *(Alaya)* Bizim buralarda şampanya satılmaz.

ADAM — Bir yere kaybolmayın..şimdi geliyorum. *(Aceleyle çıkar.)*

(Derinlerden sürekli duyulan jazz müziği, biraz daha yakınlaşır... Nuri oturduğu yerden, Neriman sahnenin sağ tarafından kımıldamadan seyirciye bakarlar. Sonra birbirlerine.)

NURİ — Leyleği kuştan mı sayarsın? Yazın gelir, kışın gider...

(Sessizlik.)

NERİMAN— Zavallı...

NURİ — Aslan gibi delikanlı yahu! Bir ona bak. bir de bize! Şampanyamız bitti diye şahin gibi uçtu..getirmeye...

NERİMAN — Gelir mi dersin?

NURİ — *(Güler)* O kadarını bilemem kızım... Belki gelir, belki gelmez... Belki de tebdili kıyafet gelir, o bizi tanır, biz onu tanımayız...

NERİMAN — Gelmemiş gibi olur o zaman..

NURİ — Bizim açımızdan öyle olur..o ise geldiğiyle kalır...

(Sağdan Nezih ve Nebati Beyler ile NURÇİN Hanım girer. Adamlar frak, jaketatay ya da smokinlidir. Nurçin Hanım, uzun-beyaz bir tuvaletin üstüne, beyaz bir kürk giymiştir. Kolye, bilezik, yüzükler. Ellerinde şampanya bardakları. Nezih, otuz yaşlarında, Nebati altmış yaşlarındadır. Saçlar briyantinli. Yakalarda kırmızı ya da beyaz karanfiller. Nurçin Hanım kırk yaşlarındadır. Sahneye girerlerken Nezih bir şey anlatmaktadır, Nurçin gülerek onu dinler, Nebati'yse çevreyi inceler. Nuri ile Neriman şaşırmışlardır biraz. Ayakta, birbirlerine sokulup sessizce, bankın sol arkasında durup seyrederler olup biteni.)

NEZİH— ...kadını intihar etmekten vazgeçiriyor James. Sonra sevişiyorlar tabii...

NURÇİN — *(Gülerek)* Elbette...

NEZİH— Ama kadın James'in patronunun karısı... Herif fabrikatör... Nebati Bey gibi...

NEBATİ— Efendim?

NURÇİN— Yok bir şey canım... Nezih film anlatıyor yine...

NEBATİ — Benim adım geçti de...

NURÇİN— Hayır. Sana öyle geldi. *(Nezih'e)* Sonra ne oluyor?

NEZİH — Herif, hem James'den, hem de karısından kurtulmak için işleri iyice karıştırıyor. James'in bir zamanlar ağır bir sinir krizi geçirdiğini, şimdi de iyice keçileri kaçırdığı söylentilerini yayıyor ortalığa..

NURÇİN — Amma iş ha!

NEZİH — James'in de aklı karışıyor. Tedavi olmak için bir ruh doktoruna gidiyor. Doktor da bir kadın ve son derece esrarengiz... Doktor Hanımın muayenehanesinde James iyice tırlamış taklidi yapıyor. Bu noktada anlıyoruz James'in aslında deli olmadığını ve bir

planı olduğunu... Fabrikatörün karısına âşık ya... Doktor inanıyor James'in çıldırdığına...

NURÇİN — Amma iş ha!

NEZİH — James tedavi gören bir deli olarak..gidiyor herkesin gözü önünde bir güzel öldürüyor fabrikatörü!

NURÇİN— Aaaa!

NEZİH— Yaaa! Mahkeme sürerken... Doktor Hanım James'in deli olmadığını, bütün olayı baştan beri planladığını anlıyor ama...

NURÇİN— Ama?

NEZİH — Yine de James için deli raporu veriyor mahkemeye.

NURÇİN— Yahu bu filmde dürüst bir tek insan yok mu?

NEZİH — Yok. Gerçekçi bir film.

NURÇİN — Amma da iş ha! Sonra ne oluyor?

NEZİH — Akıl Hastanesine kapatıyorlar James'i. Uğruna bu haltları yediği Fabrikatörün Karısı da mirasa konup James'i unutuyor hemen.

NURÇİN — Bak bu güzel işte!

NEZİH— Tımarhanede yavaş yavaş gerçekten çıldırmaya başlıyor James... Gerçekten kaçırıyor keçileri..ve aylar sonra bir gece..

NURÇİN— Evet?

NEZİH— ...kaçıyor akıl hastanesinden ve Doktor Hanım'a gidiyor tabii.. Bütün olayı en başından başlayıp, olduğu gibi anlatıyor Doktor'a... Kendisini hastaneden bir tek o çıkarabilir... Doktor Hanım, James'i dinledikten sonra, bir hap verip uyutuyor ve...

NURÇİN— Evet?!

NEZİH — Akıl Hastanesinden adamları çağırıp geri yolluyor onu... Artık hiç çıkamayacak oradan.

NURÇİN— Sonra?

NEZİH — Sonrası yok... Hepsi bu... The End.

NURÇİN — *(Gülerek)* Dalga mı geçiyorsun bizimle Neziiih? Böyle film olmaz...

NEZİH— Valla oluyor işte... Ben gördüm...

NEBATİ— Saçma bir şeye benziyor... Pek iyi dinlemedim ama..ismi neydi bu filmin?

NEZİH— Beyin Fırtınası gibi bir şeydi... Ya da Kanım Soğuk Akar gibi bir şeydi galiba...

NURÇİN — Ne kadar benziyor iki başlık birbirine!

NEZİH — Delilik üstüne bir çeşitlemeydi anımsadığım kadarıyla... Sürekli ve herkes tarafından, her durumda, durmadan aldatılan bir adamın hikayesiydi.

NURÇİN — Adam da az değil ama..anlattığın kadarıyla...

NERİMAN — *(Yerinden söze karışır)* Zavallının biriydi o adam...

NURÇİN — Hangi adam?

NERİMAN — O filmdeki adam... James Grayam...

(Bu konuşma çok doğal geçmiştir ama bu noktada Nurçin, Nebati ve Nezih sahnede yalnız olmadıklarını anlarlar.)

NEZİH— Ah, ne güzel... *(Nurçin'e)* Dememiş miydim size, bu kentin her yeri türlü çeşitli sürprizlerle doludur diye... *(Neriman'a)* Demek siz de gördünüz o filmi?

NERİMAN— Evet...

NURİ — Ben yalnızca görmekle de kalmadım...

NEZİH— *(Merakla)* Nasıl yani?

NURİ — Senaryosunu da ben yazmıştım...

NEZİH — Ne diyorsunuz? Sahi mi?

NURİ — Evet. Holivut yıllarımdı o yıllar...

NERİMAN — Saçmalama Nuri...

NURİ — Beyin Fırtınasından sonra... Gecenin Bin Tane Gözü Var diye bir film daha yazdım... Sonra Holivuttan attılar beni...

NURÇİN— Neden?

NURİ — Özel uçağımla San Francisco köprüsünün altından geçtim diye...

NEZİH— Olur şey değil!

NERİMAN — Siz bakmayın ona!

NEZİH— Ama..Gecenin Bin Gözü Vardır..o film de Carson isminde bir adamın, bir kadını intihardan vazgeçirmesiyle başlar.

NURÇİN — Demin anlattığın film gibi...

NURİ — Eh, evet, biraz konu sıkıntısı çekiyordum o zamanlar! Kendimi tekrarlıyordum.

NEZİH— İnanılır şey değil... *(Nuri'ye elini uzatır)* Adım Nezih Meftun..memnun oldum beyefendi...

NURİ — (Elini uzatmadan} Bir sigaran var mı abicim?

NEZİH— Sigara? Evet tabii... Şunu biraz tutar mısınız? *(Elindeki şampanya bardağını Nuri'ye verir, cebinden altın bir tabaka, altın bir çakmak çıkarır, sigara ikram eder, yakar.)*

NURİ — Bu gece kime merhaba desek, elimize bir şampanya tutuşturuyor...

NEBATİ — Ne yapıyordunuz burada?

NURİ — Ne mi yapıyorduk? Hiiç..şampanya içip laflıyorduk...

NEBATİ — *(Nurçin'e)* Alay ediyorlar bizimle..

NERİMAN — *(Gülerek)* Hayır. Doğru söylüyor. Gerçekten şampanya içip sohbet ediyorduk ben, Nuri ve o adam...

NURÇİN — Hangi adam?

NERİMAN — Şampanyayı getiren adam...

NEZİH — Nerede şimdi?

NURİ — Taze şampanya getirmeye gitti..birazdan gelir...

NURÇİN — Ay çok enteresan!

NURİ — Öyle... Çok yaman herif ha... Benim gibi gezginciymiş o da...

NEBATİ — Burada mı yaşıyorsunuz siz?

NURİ — Eh..öyle denebilir..mevsimine göre...

NEBATİ — Ne iş yaparsınız acaba?

(Sessizlik. Nuri ile Neriman birbirlerine bakarlar. Hafif muzipçe. Ne yapacaksın, hıyarın teki işte bakışları.)

NURİ — Ben işsizim.

NERİMAN — Ben de orospulukla kazanıyorum hayatımı.

(Nebati içtiği şampanyayı püskürtür. Nurçin bir adım geri çekilir.)

NEZİH — Ha-ri-ka! *(Nurçin'e)* Demedim mi, ah demedim mi, bu kentin her köşesi bir hazinedir diye! *(Sessizlik. Nuri ile Neriman gülümseyerek onlara bakar. Onlar da dikkatle Nuri ile Neriman'a bakarlar.)*

NERİMAN — Siz ne iş yaparsınız peki?

NURİ — Yani..kimin ne yaptığı bizi hiç mi hiç ilgilendirmez ama..siz sordunuz önce..sizler için, yeni tanıdığınız insanların ne iş yaptıkları, çok önemli olmalı... Heh heh...

NURÇİN — Ben Modacıyım... Nebati Bey ünlü işadamı Nebati Beydir... Nezih de onun çağdaş dalkavuğu...

NEZİH— Nurçin!

NEBATİ — Heh heh heh!

NEZİH— *(Neriman'a)* Halkla İlişkiler Müdürüyüm ben...

NURİ — Neyle..ilişkiler müdürüsün abicim?

NEZİH— Halkla...

NURİ — ...ilişkiler...

NEZİH— Evet.

NURİ — ...müdürü?

NEZİH— Evet!

NURİ — *(Kafasıyla Neriman'ı işaret eder)* Neriman da aynı meslekten..tanışıp konuşun bakalım..halkla ilişki nasıl kuruluyormuş en iyi?

NERİMAN — *(Nuri'ye güler, saçlarını karıştırır)* Sersem!

NURÇİN — Ay çok hoş..gerçekten çok hoş...

NERİMAN — Mesleki nedenlerden ötürü mü buralara geldiniz bu akşam?

NURÇİN— Pek sayılmaz... Buralara çok sık gelmeyiz. *(Bir an)* Mesela ben... ilk kez geliyorum.

NURİ — Eh, pek sık sayılmaz... Doğru...

NEZİH— Ben buraya kadar gelmedim hiç..ama bir iki kere Rıhtımlara kadar gelmem gerekti... iş icabı...

NURİ — Yapma yau, sahi mi? Halkla ilişki için rıhtımlara kadar geldin demek?

NEZİH — *(Kızgın)* Japonya'dan Nebati Bey'e yollanan parfüm sandıklarını teslim almaya geldim bir kere! Bir kere de birisine küçük bir hediyemiz vardı..onu teslim etmeye geldim! Bu şehir bir büyü gibi tüm benliğimi sardı benim..taa çocukluğumdan beri...

NERİMAN — Buralısınız demek ki...

NEZİH— Öyle sayılır...Mardin'de doğdum, Eskişehir'de büyüdüm, askerliğimi de Hakkari'de yaptım. Amerika'da öğrenim gördüm ama..buralıyım yine de...

NURİ — Heeyt aslanım benim!

NEZİH — Bana mı söylüyorsunuz?

NURİ — Sana mı? Yok canım... Şampanya almaya giden arkadaşıma söylüyorum... Keşke burada olsaydı şimdi...

NURÇİN — Ay çok merak ettim bu adamı!

NURİ — *(Gülerek)* Eli kulağında, neredeyse gelir... Şehrin merkezine kadar inmiş olmalı şampanya bulmak için...

NEBATİ — Oralara kadar gitmesine gerek yoktu..arabanın bagajında bir kasa Dom Perignon duruyor...

NURİ — Sizler de mi yalnızca şampanya içenlerdensiniz?

NEBATİ — Yok. Gaz yapıyor bir kere. Ben rakıyı tercih ederim.

NURİ — O zamaan..şampanya sizi tercih ediyor olmalı... ,

NEBATİ — Nasıl yani?

NURİ — İstemeden de olsa şampanya içtiğinize göre...

NEBATİ — Nurçin seviyor, istiyor diye içiyorum ben canım..yoksa şey ettiğimden değil...

NURÇİN — Şampanya yeryüzünün içilebilir ve dökülebilir tek içkisidir!

NEBATİ — Nasıl yani?

NURÇİN — Böyle. *(Bardağından bir yudum alır, sonra geri kalanı yavaşça, zarif bir el hareketiyle yere döker.)*

NEZİH— İşte! Bu kentin büyüsü derken..bunu demek istiyordum!

NERİMAN — Sizlerde şampanyayı andıran bir şey var...

NURÇİN — Bir "ne"?

NERİMAN — Bir hal..bir eda...

NEBATİ — Nasıl yani?

NURİ — Yani şöyle— Neriman demek istiyor ki..sizler de şampanya gibi gazlı, hafif ve ucuzsunuz!

NEZİH — Ucuz mu?! Dünyanın en pahalı içkisi be!

NURİ — Yapma allasen abicim... Ben Fındıklı'da doğdum büyüdüm, yemem bu ayakları.

NURÇİN — Ay çok hoş!

NEZİH — Ne demek istiyorsun?

NURİ — Dünyanın en ucuz, en harc-ı âlem gazozu bu şampanya dediğiniz... Oyun başladığından beri herkesin elinde!

NURÇİN — Ah ne kadar otantik!

NEZİH — *(Alaycı)* Lümpen kültürünün ilginç bir örneği işte...

NEBATİ— Nezih...

NEZİH — Buyrun Nebati Bey? *(Hafif bir hazırola geçer, hafifçe öne doğru eğik.)*

NEBATİ — *(Cebinden bir tomar anahtar* çıkarır) Arabadan bir şişe al da gel!

NEZİH— Hemen! Burayı seveceğinizi biliyordum!

(Sağ taraftan çıkar. Nuri ile Neriman gülerek bakışırlar bir an. Sonra ikisi de ayaklanır ve Nuri Nurçin'e, Neriman da Nebati Bey'e yaklaşır.)

NURİ — Ve... *(Susar)*

NURÇİN — *(Kıkırdar)* Ay ne güzel! Evet?

NURİ — Venezüella!

NURÇİN— Ay çok absurd! Müthiş güzel! Dehşetli..korkunç!.. Muhteşem Uçuk!

NURİ — *(Şaşkın dinlemiştir bu tezahüratı)* Ne dedim yahu?!

NURÇİN — Harikasın! Tek kelimeyle ha-ri-ka!

NURİ — Tamam. Sakin ol ablacım. Sana Formoza'da Formon Teşkilatıyla neler yaptığımı anlatayım mı?

(Nurçin'i dirseğinden tutar hafifçe. Beraber banka otururlar.)

NERİMAN — *(Nebati'ye)* Bu takımın patronu sensin değil mi?

NEBATİ — Severler beni, sağolsunlar...

NERİMAN— Bu takım için..sen ne dersen o olur, dimi?

NEBATİ — Dinlerler beni, sağolsunlar...

NERİMAN — Nerede olduğunu biliyor musun şimdi?

NEBATİ — *(Güler)* Evet. Biliyorum. Rıhtımlardayız.

NERİMAN - Rıhtımların altında bir meydanda... Tehlikelidir buraları...

NEBATİ — Bana bir şey olmaz.

NERİMAN — Ne demek o?

NEBATİ — Bana bir şey olmaz... Hiçbir yerde!

NERİMAN — Ama..iyi bir şey değil ki bu! Bana da nereye gitsem, muhakkak bir şey olur. Doğduğumdan beri böyledir bu..hep bir şey gelir başıma! *(sessizlik)* Sen nasıl katlanıyorsun bu duruma?

NEBATİ — Hangi duruma?

NERİMAN — Sana bir şey olmaması durumuna! Süte batmamış ak kaşık durumları! *(bir an)* iyi bir şey değil ki, insanın başına bir şey gelmemesi... Ot gibi..yani lafın gelişi tabii..otların başına bile neler gelir neler! *(bir an)* Yani..serseri bir keçi mesela..yiyiverir otu...

NEBATİ — Bana bir şey olmaz... *(sessizlik)* Benimle gelir misin bu gece?

NERİMAN — Sonunda sana bir şey olmayacaksa..neden gelmeli?

NEBATİ— Köyümü hatırlatıyorsun bana.

NERİMAN — Ne komik!

(Öbür tarafta Nuri ile Nurçin kah kah-kih kih sürdürürler konuşmayı.)

NURİ — Neciyim dedin sayın ablacım?

NURÇİN — Modacıyım dedim.

NURİ — *(Gülmekten kırılır)* Modalıysan.Mühürdar' da oturan bir arkadaşım var..tanır mısın bilmem..

NURÇİN — *(Gülerek)* Yok! O moda, bu moda değil...

NURİ — Nasıl yani?

NURÇİN — Ben insanları..yani kadınları giydiririm...

NURİ — Bütün kadınları mı?

NURÇİN— Bazı kadınları...

NURİ — Sana benzeyen kadınları mı?

NURÇİN — (Hırçın.) Hayır! Kimse bana benzemez!

NURİ — Kızma be ablacım! Anladığım kadarıyla sen terzisin...

NURÇİN — *(Güler)* Dikiş dikmeyen bir terzi..bir kreatör!

NURİ — Evet! Bir..klipifakatör!

NURÇİN — *(Kıkırdar)* Herkesin karısı benim butiğimden giyiniyor!

NURİ — Herkesin karısı?

NURÇİN — Önemli olan herkesin karısı demek istiyorum.

NURİ — Önemsiz olanlar ne yapıyor peki ablacım?

NURÇİN — Önemsiz olanlar..güçsüz olanlardır.

NURİ — Sizin bufikten giyinmeyenler yani?

NURÇİN — Butik! Bufik değil, butik! Bu-tik! Fik fik deyip durma!

NURİ — Neyse ne!.. Anladığım kadarıyla..orada kılık kıyafet düzmeyen..adamdan sayılmıyor...

NURÇİN — *(Bağırır)* Her şeyi birbirine karıştırıyorsun! Aptal herif!

(Sessizlik. Herkes birbirine bakar.)

NEBATİ — Ne oluyor Nurçin?

NURÇİN — Canımı sıkıyor bu herif!

NURİ — Hâşa sümme hâşa! Sizi eğlendirmeye çalışıyordum yalnızca!

NERİMAN — Sen bir tanesin Nuri!

(Sağ taraftan Nezih girer, elinde bir şişe şampanya ile. Onunla aynı anda, sol taraftan da Adam girer, elinde bir şişe şampanya ile. Soluk soluğa.)

NEZİH — *(Nebati'ye)* Buyrun efendim... *(Şampanya şişesini uzatır.)*

ADAM — *(Nuri'ye) İ*şte geldim! Taa Jöntürk Bulvarına kadar indim... *(güler)* Bir şişe şampanya için..zor olanlar ucuzladı..kolay olan ne varsa..pahalı! *(Neriman'a bakar)* Merhaba Neriman!

NERİMAN — Merhaba! Artık gelmezsin sanıyordum...

ADAM — Nedenmiş o? *(etrafına bakar)* Haa..şu mesele! *(Nuri'ye döner)* Buraları epeyi gelişmiş ben görmeyeli...

NURİ — Evet abicim..Yakında BUFİK bile açarlar buraya!

ADAM — *(Gülerek)* Ne? Ne açarlar?

NURİ — Boşver..bir sigaran var mı?

ADAM — Şunu biraz tutar mısın? (Şampanya *şişesini Nuri'ye verir, cebinden sigara paketiyle kibritini çıkarır.)*

NURİ — *(Sigarayı alır, Adam'ın yakmasını bekler)* Ben sanıyordum ki..benim canım sıkılmaz! *(Adam'a verir şişeyi)* Yıllardır ilk defa canım sıkılıyor bu gece... Bunu da başardınız sonunda! *(sessizlik)* İnekoğluinekler!

ADAM — (Neriman'ın yanına *gider)* Ne oluyor?

NERİMAN — *(Güler)* Her şey..olması gerektiği gibi...

ADAM — Nasıl yani?

NERİMAN — Eblehlerle Aptallar arasında sıkışıp kalmış bulunuyoruz!

(Nebati Bey, Nezih'in getirdiği şampanyayı patlatarak açar. Şampanya şişesi patlayınca... Adam tabancasını çıkarır ve tesadüfen yanında bulunan Nezih'in burnuna dayar.)

NEZİH— Olamaz!

NURİ — Neden olmasın? Bal gibi olur!

NEBATİ — Ne oluyor yahu? Anarşi mi başladı yine?!

NURÇİN — Sakin olun!

NEZİH — Adamın tabancası var!

NURİ — İki tüysüz oğlan...bir...

NEBATİ— Susun!

ADAM— Yaaat!

(Nebati, Nezih ve Nurçin yere yatarlar. Nuri içini çekerek banka oturur, Neriman ayakta, kıkır kıkır gülerek Adam'a bakar.)

ADAM — İkinci bir emre kadar kıpırdamak yasaak!

NURÇİN — *(Ayağa kalkar)* Hadi ordan be!

ADAM— Hah şöyle...hah şöyle...

NURÇİN — *(Yerde yatan Nezih'le Nebati'ye)* Kalkın ayağa yahu! Delirdiniz mi?

NEZİH — Adamın tabancası var!

NERİMAN— Sahici değil...

NURİ — Hem de boş...

(Nezih'le Nebati kalkarlar. Nezih, sinirli, Adam'ın yanına gider.)

NEZİH — Hiç güzel değil bu yaptığınız!

ADAM — Güzel bir şey yapmak istemiyordum. Sevmem öyle işleri ben...

NURÇİN — Gece yarısı.. rıhtımda..tabancalı bir adam.. ne hoş!..

ADAM— Nuri?

NURİ — Buyur abicim?

ADAM — Şunu biraz tutar mısın? *(tabancayı Nuri'ye verir)* Siz de şunu açın lütfen... *(Şampanyayı Nezih'in eline tutuşturur.)*

NEBATİ — Açma Nezih! Bizim kendi şampanyamız var. *(Kendi şişesini gösterir.)*

ADAM — *(Gülerek Nebati'ye bakar, ona doğru yürür)* ikram edin öyleyse...

NEBATİ — *(Şişeyi uzatır)* Buyrun...

ADAM — *(Şişeyi alır, gazoz gibi kafasına diker, lıkır lıkır içer, şişeyi Nebati'ye geri verir)* Şimdi söyleyin benim şampanyamı da açsın adamınız...

(Sessizlik. Bir an. Nuri bankın üstüne çıkar, elinde ters tuttuğu tabancayla...)

NURİ — Ben sizin yerinizde olsaydım, abimin dediğini yapardım...

NEZİH— İlkellik bu! Açarım..ne olacak?. Alt tarafı bir şampanya daha!

ADAM — *(Gülümseyerek)* Aç!

NEZİH— *(Titrek)* Peki. *(Etrafına bakar)* Açıyorum. *(Şampanya şişesinin tıpasını açmaya başlar)*

NURÇİN — *(Adam'a)* Çok hoş..doğrusu çok hoş...

ADAM— Ne?

NURÇİN— Siz.

ADAM — Ben mi? Daha neler?!

NERİMAN— Öyle ya..haklısın. Daha neler! (*Herkes Neriman'a bakar)* Bize... salyangoz

satıyorsunuz..Bana..ve..Nuri'ye... Bir yangın yeri burası... insan olan uğramaz..yalnızca külleri ulaşır buralara insanların...

NURİ — (Banktan *iner)* Şampanya dokundu sana Neriman...

NERİMAN — *(Nurçin'e)* Doyumsuz olmak, kötü mü?

NURÇİN — *(Güler)* Bilmem. Ben doyumluyumdur!

NEZİH — *(Nebati'ye)* Gidelim artık buradan...

NEBATİ — Dur bakalım Nezih... Bir dertleri var bu insanların...

NEZİH— Bizi ilgilendirmez bu... *(Elindeki şampanya şişesinin tıpası fırlar.)*

NURÇİN — *(Kadehini uzatır)* Ben biraz alayım...

NEBATİ — Değişik bir gece..benim için.

NURİ — Evet... Benim için de öyle...

NEBATİ— Beni..seviyor musun Nurçin?

NURÇİN — Nereden çıktı bu şimdi durup dururken?

NEBATİ — Benimle beraber yaşlanır mısın örneğin?

NURİ — *(Nurçin'e)* Benimle ıslanır mısın diye soruyor...

NEBATİ — Hayır canım, o anlamda değil... Yaşlanmak..yani benimle ihtiyarlar mısın Nurçin?

NURÇİN — *(Adam'ın yanına gider, Nebati'ye bakar)* Sen zaten yaşlısın Nebati.

NEBATİ — Bu soruyu sormamış olayım en iyisi...

NURİ — Evet... Bence de öyle...

NEZİH — Yahu sen böyle her lafa, habire karışır mısın hep?

NURİ — Evet..karışırım. (Adam'la *Neriman güler.)*

NURÇİN— ...ama..önemli bir kişiye benzemiyorsunuz...

ADAM — Bunun ne ilgisi var ki konuyla?

NURÇİN — Yani..söze karışsa da, karışmasa da.. söyledikleri ciddiye alınacak bir insan değil zaten... *(Neriman kıkır kıkır güler)* Neden gülüyorsunuz?

NERİMAN — Bir terzi için fazla yüksekten konuşuyorsunuz...

NURÇİN — Terzi değilim ben! Desinatör ve kreatörüm!

(Adam, Nuri ve Neriman kıkır kıkır gülerler.)

NURİ — *(Nurçin'e)* Bir bakıma haklısın ablacım... Tantalus Üniversitesinde ders verirken, hep aynı şeyi söylerdim, birinci sınıf öğrencilerine... Söylediklerimi fazla ciddiye almayın, ama alay edeceğiniz şeyleri de özenle seçin!

NEZİH — Züğürt tesellisi bunlar!

ADAM— Evet..onun için de güzel...

NERİMAN — Zengin tesellisi olsa. gerçekten komik ve anlamsız olurdu...

NEZİH — Servet düşmanlığıdır bu yaptığınız!

NEBATİ — Yok canım, daha neler!

(Adam, Neriman ve Nuri kıkır kıkır gülerler.)

NURÇİN — Ay sıkıldım vallahi...

NEZİH— Ben de..gidelim mi artık..

NEBATİ — Ben sıkılmadım daha... *(sessizlik) Biz* sıkılınca ben haber veririm.

NURİ — Hah şöyle.

NERİMAN — Herkes haddini bilsin...

NURİ — *(Nezih'e)* Şamama kim, sen kimsin?

NEZİH — Ne demek oluyor bu?

NURÇİN — *(Nuri'ye)* Fransızca da mı biliyorsunuz yani?

(Nuri, tabancayı Adam'a verir, Müzik artar, bir bolero, keyifli, Antonio Machin'in parçalarından biri örneğin. Nuri kollarının arasında birisi varmış gibi dans etmeye başlar. Güzel, belki de çok güzel dans ediyordur. Adam tabancayı yağmurluğunun cebine koyar. Herkes şampanya içip, Nuri'yi seyreder. Nuri, bir süre sonra Neriman'ın önünde yavaşlar ve uzanıp onu alır kollarına, nefis dans etmeye başlarlar.)

(Herkes sahnede yaşanan bu anın ve Nuri ile Neriman'ın danslarının büyüsüne kapılmıştır şimdi. Müzik giderek yiter, dans da öyle.)

NEZİH— Bu kentin büyüsü...

NEBATİ — Gidelim artık..bizim için bile çok geç oldu...

NURÇİN— Nerdeyse sabah olacak...

ADAM — Hayır..sabaha daha çok var.. *(Nurçin'e)* Bir odanız var mı?

NURÇİN — *(Yan gözle Nebati'ye bakar)* Var. Bir sürü odam var benim...

ADAM— Haa..iyi öyleyse...

NURÇİN — Gelmek ister misin benimle?

ADAM — *(Bir adım geri çekilir, dudağını büküp seyreder Nurçtn'i)* Yok, hayır...

NURÇİN — Neden?

NERİMAN — Tabancası var, unuttun mu?

NURÇİN — Boş ve oyuncak bir tabanca...

NURİ — Zaten oyuncak tabanca dolu olsa ne yazar?

NEBATİ — *(Nurçin'e)* Gidelim diyorum...

NURÇİN — *(Adama)* Gelmeyecek misin?

ADAM— Hayır.

NEZİH — İletişim kuramadınız aranızda.

ADAM — İletişim kuramadığım tek durum vardır — Kendimle kendim arasında...

NURİ — Yihhuu!

NEZİH — Ne demek "kendimle kendim arasında"?

ADAM — Geriye kalan herkesle şu ya da bu şekilde anlaşırım ben... Bu demek...

NEBATİ — Gidelim diyorum...

NURÇİN — Gelmeyecek misin?

ADAM— Hayır.

NURÇİN — Canın isterse!

NERİMAN — *(Nezih'e Nurçin'i göstererek)* Bak, bal gibi anladı işte...

NEZİH— Haydi Nurçin gidiyoruz... *(Nuri'ye)* iyi akşamlar..ilginç bir geceydi..Tüm saçmalığına rağmen.. sizinle tanıştığıma memnun oldum...

NURİ — Bir sigaran var mı abicim?

NEZİH — *(Sigara verir, yakar)* iyi akşamlar..

NERİMAN — Yine bekleriz, biz arada sırada buradayız...

(Nurçin, Nezih ve Nebati..yan yana durup Neriman, Adam ve Nuri'yi hafifçe selamlarlar ve yavaş yavaş sağdan çıkarlar. Nebati önden gider. Nezih yine bir film anlatmaya başlamıştır. Nurçin elinde şampanya kadehi gülerek yürür. Çıkarlar. Sessizlik. Adam, Nuri, Neriman sessizce bakışırlar. Adam banka oturur, şişeden içer, yanına oturan Nuri'ye verir şişeyi, o da içer, Neriman'a verir, o da içip, Adam'a verir şampanyayı. Bakışırlar.)

ADAM — Gidip çorba içelim bir yerde...

NERİMAN— Olur, iyi fikir...

NURİ — Sana "Uçurumlar-Köprüler" adlı doktora tezimi anlatmadım di mi abicim?

ADAM— Hayır Nuri, anlatmadın...

NURİ — Anlatırım istersen...

ADAM— Yolda anlatırsın... Hadi gidelim... Sonra Berlin Oteline gideriz. Üç tane oda tutarız tamam mı!

NERİMAN — Hah şöyle!

NURİ — Ya da Antilop Oteline...

NERİMAN — Ya da Barbaros Oteline...

ADAM— ...gidip üç oda tutarız ve...

NURİ — Uyumadan önce gülümseriz.

ADAM— Gidelim öyleyse...

(Aydınlık pencerenin ışığı söner. Ayaklanıp soldan çıkarlar. Bir an. Müzik artar. Bankın üstüne sarı bir ışık düşer. Müzik. Müzik. Perde.)

İKİNCİ PERDE

(Işık. Birinci perdenin geçtiği yere yakın bir sokak. Yani yine ambar, rıhtım, sokak

feneri, arnavut-kaldırımı, liman, navlun, vinç, kepenk sözcüklerini anımsatan ama BAŞKA bir dekor. Sağda büyük bir ambar kapısı. Ortada üstü kırmızı neonla "Motel De-luxe" yazılı bir otel kapısı. Solda bir apartman kapısı. Bu üç kapı, seyircinin karşısındadır. Apartman kapısının önünde, seyirciye göre yan duran bir bank, arkasında bir sokak feneri. Ambar kapısıyla otel kapısının arasında iki tane büyük çöp tenekesi. Yine sert, yırtık çalınan, ağır aksak bir jazz müziği. Sabah. Otel kapısının yanında, bir de, otel girişinin vitrini/penceresi vardır. Kalın kırmızı bir perdeyle örtülü olduğu için içerisi görünmez ama camın üstüne, Beyaz-Mavi-Yeşil bir korsan gemisi resmedilmiştir.

Yarım dakikadan epey uzun bir süre. Otelin kapısından Adam ile Nuri çıkarlar. Aynı giysiler; ama uyumuş, dinlenmiş, yıkanmış, tıraş olmuş, boyunlarını ve bileklerini ve koltuk altlarını kolonyalı pamuklarla silmiş, üstüne üstlük iyi bir de kahvaltı etmiş gibi bir halleri vardır. Nuri, keyifli olduğu zamanlar gibi, anlatmaktadır girdikleri zaman.)

NURİ — Mutasallif abicim...mutasallif..onu mutatabbib ile karıştırdılar, iyi mi? *(güler)* Ben enayi miyim, hiçbir yanlışı düzeltmedim tabii... Mutavvak bir Nuri olarak...

ADAM — *(Güler)* Ne diyorsun yahu? Uçtun gine Nuri! Çok yaşa sen...

NURİ — Ruh-i Musavver olarak bulunuyordum orada...

ADAM — *(Güler)* Ne diyorsun yahu? Hiçbir şey anlamıyorum!

NURİ — Adam...nezlenin ilacını buldum diyordu...

ADAM — Eee? *(Güler.)*

NURİ — *(O da gülerek)* Nezlenin ilacını bulmuş! Tam bir mutatabbib yani!!

ADAM — Ne demek oluyor o?

NURİ — Yalancı Doktor! Şarlatan!

ADAM — Nedenmiş o?

NURİ — *(Horozlanır)* Nezlenin ilacını buldum diyordu be abicim!

ADAM— Sonra..öbür muta..neydi?

NURİ — Mutasallif dediler adama abicim...

ADAM — O ne demekmiş?

NURİ — Aşırı bilgiçlik ye incelik taslayan...demek..

ADAM— Muta...sallif...

NURİ — Evet... *(Sessizlik.)*

ADAM — *(Banka oturur bir sigara yakar)* Sonra...

NURİ — Mutavvak bir Nuri olarak sustum abicim, söze karışmadım!

ADAM— Mutavvak ne demek bilmiyorum ama... *(güler)* sana yakışan bir sıfat olmalı sesinden ötürü! Kızma hemen yahu! Ne demek bilmiyorum ki...

NURİ — Halkalı..Zincirli demek abicim... *(Sessizlik.)*

ADAM— Ama..öyleyse neden..kendine Mutavvak Nuri diyorsun? Nereye zincirlisin sen?

NURİ — Aklıma ve yüreğime abicim..yıllarca önce bir organıma daha bağlıydım ama yıllar

çözdü o zinciri...

ADAM — *(Güler)* Aklına ve yüreğine bağlı bir Nuri!

NURİ — *(Özgün)* Evet. Üstelik ikisinin arasında kalmış, onları birbirine karıştırmış bir Nuri..Hangisi nerede bitiyor, öbürü nerede başlıyor!.. Artık bunu bile anlamayan biriyim ben... *(bir an)* Heh heh! Mutavvak Nuri! Mu'tezil Nuri!

ADAM — O da ne demek?

NURİ — Cemaatten ayrılıp bir yana çekilen...demek! *(sessizlik)* Sen bunları nasıl oluyor da bilmiyorsun abicim?

ADAM — *(Nuri'ye bakar sevgiyle)* Biliyordum. Unuttum.

NURİ — Haa..şu mesele...

ADAM — Yaa..o mesele... *(sessizlik)* Bu...deriin dil-bilgisini nasıl edindin allasen?

NURİ — Dalga geçerek abicim...

ADAM — Nasıl yani?

NURİ — *(Elini uzatır, adam paketi çıkarıp bir sigara verir, yakar)* Doğu'da bir tekkeye sığınmıştım bir zamanlar..yıllarca önce..başım dertteydi..aranıyordum filan..uzun hikâye abicim... Beni kabul ettiler..sabah beşte kalkıyorum... Odun kırıyorum, su taşıyorum, ekmek yapıyorum, avluyu süpürüyorum, orkideleri kontrol ediyorum, atların, katırların, eşeklerin yemini tazeliyorum, testilere şarap dolduruyorum, peynirlerin üstündeki defne yapraklarını değiştiriyorum, cuma günleri akvaryumların suyunu değiştiriyorum, patatesleri soyuyorum, havuçları, kerevizleri, dereotlarını, maydanozları doğruyorum çorbanın içine..bir süre sonra birden fark ettim ki.. orada herkes kendi aralarında bir dil konuşuyordu..benimle başka bir dil!

ADAM— Ne?

NURİ — Hıı... Benimle Türkçe konuşuyorlardı, aralarında..Mürkçe!

ADAM — Ne demek?

NURİ — Aralarında konuştukları zaman, bir tek sözcük olsun anlamıyordum!

ADAM — Ne yaptın?

NURİ — Tekkebaşına gidip durumu anlattım.. Şikâyet ettim!

ADAM— *(Güler)* Yapma yahu!

NURİ — Evet..ama tabii abicim..orada sabahtan akşama kadar seve seve eşşek gibi çalışıyorum ve çevremde gak-guk birşeyler konuşuyorlar... Anlamak hakkımdır diye düşündüm orada ilk kez..Anlamak..hakkımdır.

ADAM — *(Ciddi)* Ne oldu sonra?

NURİ — Adam bana bir sözlük verdi... Lügat.. diyordu adına...

ADAM— Eee?

NURİ — *(Güler)* Ben de..adım Nuri olduğu için ve oradan demir alma zamanım geldiği için..önce Nuu ile başlayan yerlerini okudum sözlüğün.. sonra biraz daha karıştırdım ve bir sabaha karşı, hepsiyle kucaklaşıp Karadeniz'e gittim.

ADAM — *(Gülerek)* Nuu ile başlayan yerleri mi okudun sözlükte?

NURİ — Evet..Nuşanuş..Nuhame..Nuhre..Nuhuset.. Nuker..Nukz..Nuşabe..

ADAM— Yeter, yeter... Nuuu olduk burada...

NURİ — Biz bu toplumun nüsafesiyiz abicim...

ADAM — O da ne demek Nuri?

NURİ — Buğdaydan ayrılan Saman..demekmiş abicim.. *(Sessizlik.)*

ADAM— Neriman uyuyor hâlâ... *(koluna bakar)* Saatim de yok! *(Gökyüzüne bakar. Yani tiyatro sahnesinin gökyüzüne)* öğleye doğru olmalı vakit...

NURİ — On bire beş var abicim...

ADAM — *(Güler)* Ne adamsın sen be Nuri! *(sessizlik)* Gerçek miydi az önce anlattıkların?

NURİ — Nasıl yani?

ADAM— Ne demek "nasıl yani?"... Gerçeği mi anlatıyordun demin?!

NURİ — Hayır.

ADAM — Dalga mı geçiyorsun benimle?

NURİ — Hayır, ne münasebet..haddime mi düşmüş? Ama gerçeği söylemek kim... ben kim? Ayrıca, öyle bir istek de yok içimde abicim...

ADAM — Nasıl bir biftek?

NURİ — Biftek değil..istek..istek... Gerçeği anlatmak filan istemiyorum ki ben.

ADAM — Ne istiyorsun peki?

NURİ — Hiçbir şey... *(Adam'a bakar bir an)* Bir sigara versene...

(Adam sigara verir, yakar. Bir akordeon sesi. Yaklaşır,yükselir, yavaşça yiter. Soldan, bildiniz, Neriman girer. Acayip bir kılık. Mavi bir eteklik. Beyaz bir bluz. Bir büyük fötr şapka. Omuzlarında lacivert üstüne kırmızı/mor güllü ve krizantemli bir şal. Bir elinde şık bir hanım çantası, öbür elinde Adam'ın tabancası.)

NERİMAN— Merhaba...

ADAM— Neriman?

NERİMAN— Efendim?

ADAM— Sen..otelde değil miydin?

NERİMAN — Oteldeydim... Gün doğarken uyandım, baktım uyuyorsunuz..üstünüzü örttüm..gittim bir salep içtim bol tarçınlı..havuzun akarsu kısmında yüzümü yıkadım.. bir iki gazete alıp vapura bindim..üç tur yaptım..döndüm, geldim... Baktım hâlâ uyuyorsunuz.. bebek gibi.. yine çıktım.. gemilerin orda oturdum, bir simit yedim, iki sigara içtim.. yine buraya geldim.. otele..baktım hâlâ uyuyorsunuz..bebek gibi.. anneme gittim..yıkandım..radyo dinledim..beraber ve solo şarkılar çalıyordu..şimdi oradan geliyorum...*(Tabancayı Adam'a uzatır)* Şunu vermeye geldim...

ADAM — *(Tabancayı alır)* Bu..ne arıyor senin elinde?

NERİMAN — Dün gece sen verdin...

ADAM— Vermedim.

NERİMAN — Kafama fırlattın!

ADAM— Eee?

NERİMAN— Eğildim..tabanca kafamın üzerinden geçti, ardımdaki otel duvarına çarpıp patladı...

ADAM — Patladı mı?!

NERİMAN — Kurşun, tavana saplandı... On dokuz numaralı odanın tavanına... Git bak! Orada duruyor işte...

ADAM — Aman allahım! Ne oldu peki?

NERİMAN— Hiçbir şey olmadı... Ne olacaktı ki? Burası "Rıhtım"..unutma bunu... On dokuz numarada patlayan tek tabanca, senin tabancan mı sanıyorsun?

ADAM — Hiçbir şey anımsamıyorum!

NERİMAN — Sonra tabancayı alıp pencereden dışarı fırlattın...

ADAM— Ben?

NERİMAN— Sen. *(sessizlik)* Sonra da yatıp uyudun hemen...

NURİ — Hiçbir şey olmamış gibi!

NERİMAN — Ben de çıkıp tabancayı aradım...buldum..ve odama gidip uyudum.

(Sessizlik. Birbirlerine bakarlar. Nuri kıkırdar önce. Sonra Neriman güler ve uzanıp avucunun içiyle Adam'ın yanağını okşar. Adam süklüm püklümdür ama biraz Nuri'ye bakar gözünün ucuyla, sonra az biraz Neriman'a. Onlar gülüyorlardır, Adam da azıcık gülümser, sonra güler, Nuri'nin yanına oturur, çöker.)

ADAM— Olur şey değil! *(Nuri'ye bakar)* Seni..dün akşam..papyonlu bir işadamı gibi düşündüm Nuri...

NURİ — Teşekkür ederim abicim...

ADAM — Seni de bir kaniş gibi gördüm Neriman...

NURİ — Bir ne?

NERİMAN— Bir kaniş...

ADAM — Hiçbir işe yaramaz, bok süzgeci olmuş ve dedikoduyla beslenen bir üzgün yaratık, geveze bir mikrop gibi gördüm seni!

NURİ — Hah, şimdi anladım!

NERİMAN — *(Nuri'ye)* Kapa çeneni!

ADAM — *(Neriman'a)* Ne oldu?

NURİ — Dün akşamki nezih müşterilere gönderme yapıyorsun abicim!

ADAM — Ne yapıyorum ben?

NURİ — Onları da mı anımsamıyorsunuz?

ADAM— Kimleri?

NURİ — (Tabancayı *işaret eder)* Bunu da mı hatırlamıyorsun?

ADAM — (Tabancayı *Nuri'ye verir)* Al..senin olsun...

NURİ — İstemem... Şimdi söndürdüm, almayayım... *(Tabancayı geri verir adama. Adam tabancayı bankın üstüne bırakır)*

NERİMAN — Ne yapıyoruz biz? *(sessizlik)* Bir bilen var mı?

NURİ — Benim karnım acıkmaya başladı... Bunu biliyorum işte!

ADAM— Benim de... Gidelim artık buradan! Buradan uzaklaşalım hemen.. (bir *an)* Yoksa.. öleceğim.

NERİMAN — Ne? Ne yapacaksın yoksa?!

ADAM — Ne olur! Haydi!.gidelim!

NURİ — Haydi gidelim öyleyse.

NERİMAN— *(Derin bir nefes/soluk alır)* Gidiyor muyuz efendiler? Hep konuşuyorsunuz.. hiç.. bir..şey..yapmıyorsunuz efendiler! Düğmeleriniz, kopçalarınız, ilikleriniz, fermuarlarınız, iplikleriniz, topluiğneleriniz, yüksükleriniz, korkularınız, düşleriniz... *(Nuri'ye sarılır yavaş yavaş, ağlamaya başlar.)*

NURİ — Haydi..canım...ağlama güzel dostum benim..haydi..ağlama ne olur...

NERİMAN — *(Başını Nuri'nin omuzuna dayar)* Saçmalıyorum artık di mi?

NURİ — AH, o iyi..o iyi... Saçmala istediğin gibi..ama ağlama ne olur!

NERİMAN— *(Adam'a)* Senin yüzünden böyle oldum.

ADAM — Ben ne yaptım yahu?

NERİMAN— Bilmiyorum..ama senin yüzünden.. bunu seziyorum...

ADAM — İki gün yatacak bir yer arıyordum..iki gece..nedir ki? Göz açıp kapayana dek geçer... Seni üzmek ister miyim?

NERİMAN — Tanımıyorsun ki beni!

ADAM — Yani..sana benzeyen birini de üzmek istemem ben...

NERİMAN — Hayatın güzel olduğunu söyle bana!

ADAM— Ne?

NERİMAN — Söyle! Hayat güzel de bana... Yaşamak güzel de...

ADAM— Bu..fazla ileri gitmek olur benim açımdan...

NURİ — Doğru. Ama..insan sırf Neriman mutlu olsun diye söyleyebilir yine de.

NERİMAN — Hayır, inanıyorsanız söyleyin..beni memnun etmek için değil...

NURİ — *(Güler)* Hayat güzel...dir!

ADAM — *(Nuri'ye bakar bir an, oyunu anlar)* Yaşamak güzel şey!

NURİ — Özellikle hayat ve yaşamak bir arada olursa...

ADAM — ...yeme de yanında yat...

NURİ — En anlamadığım şeydir bu!

ADAM— Ne?

NURİ — Bu "yeme de yanında yat" sözü!.

(Neriman gözlerini silerken gülmeye başlamıştır bile.)

ADAM — Başka dillerde böyle deyimler yok mu sanki?

NURİ — İngilizcede vardır herhalde... Şekspir'in yazdığına göre... Don't eat it, lie next to it! *(Adam ve Neriman gülmekten kırılırlar)* Tabii az biraz anlam kayması oluyor başka bir dile çevirirken..olacak o kadar... Gidiyor muyuz? Haydi gidelim... Nasıl olsa, sunken fish, goes side-ways!

NERİMAN — O ne demek Nuri?

ADAM— Battı balık yan gider..demek... *(Gülerek kol kola girerler, üçlü, küçük bir zincir oluştururlar sahnenin ortasında.)*

ADAM— *(Neriman'a) İ*şte iki orkide... senin için... Seni sevdiğimi söylemek için... Hayatım! Senin tarafında yaşadığımı söylemek için...

NURİ — Benim tarafımda mı abicim?

ADAM— Sen de nereden çıktın! Neriman'ın tarafında demek istiyorum!

NERİMAN— *(Güler)* Hah şöyle!

NURİ — *(Bir an duraklar)* Garip şey...

NERİMAN — Ne oldu?

NURİ — Hiç... *(suratını asar)* Hiçbir şey olmadı...

ADAM — N'oluyor Nuri?

NURİ — Hiç abicim..hiç..orkide görmediğimin farkına vardım birden...

ADAM— Ne?

NURİ — *(Ellerini açar, çaresiz)* Hayatımda... *(güler)* güzel hayatım boyunca... bir kere olsun, orkide görmedim ben... *(Sessizlik.)*

NERİMAN — Ben de..ne komik, ben de bilmiyorum nasıldır bir "orkide"...

(Adam gidip banka oturur, başını elleri arasına alır usulca üzgündür.)

NURİ — Güzel bir şey olmalı..bir "çiçek"...di mi abicim?

NERİMAN— "İşte bak..iki orkide senin için...seni sevdiğimi söylemek için.. ömrüm! Hayatımı senin tarafında yaşadığımı söylemek için.." Bütün bunlar gibi bir şey olmalı...

ADAM— Öyle olmalı... *(sessizlik)* Ben de bilmiyorum..nasıl olur bir orkide!

(Işık söner/Sahne kararır.)

(Işık. Gece olmuştur. Aynı yırtık, hüzünlü Jazz. Sahne boştur. Sağ taraftan Nezihi, Nurçin ve Nebati girerler. Nezihi ile Nebati aynı giysilerin içinde. Elbette temiz, ütülü, kolalı, cilalı. Nurçin, birinci perdedekine benzeyen, başka bir şey giymiştir. Başka elbise,

başka kürk, başka mücevherler. Aynı Nurçin.)

NEBATİ — *(Elinde büyük bir demet beyaz karanfil vardır)* Son yarışta dokuz numaraya oynamalıydım! Bire elli verdi be!

NURÇİN— Dokuz numaranın adı neydi? *(Elindeki bardaktan şampanya içer.)*

NEZİH — *(Elindeki kâğıda bakar)* Son yarıştaki dokuz numara..? Indiana...

NURÇİN — Hıh...

NEBATİ — Hıh deme Nurçin...bire elli verdi yahu...

NURÇİN — Biz kime oynadık peki?

NEBATİ — İki numaraya yatırdık bütün parayı... *(güler)* Sen istedin diye!

NEZİH — *(Elindeki kâğıda bakar) İ*ki numara... Orkide...

NEBATİ— Sonuncu geldi kerata! (güler) İsmi güzel diye at seçilir mi? Seçilir. Eh..seçilirse böyle olur elbet...

NEZİH — *(Elindeki altın saplı opera dürbünü ile seyircilere bakar, sonra yine elindeki kâğıda)* Dokuzuncu yarıştaki atların üç tanesi size aitmiş efendim..

NURÇİN— Ne?

NEBATİ — *(Nezih'e)* Ne diyorsun sen be?

NEZİH — Burada öyle yazıyor efendim... On bir at koşmuş..üç tanesi sizin..

NEBATİ— Hangileri?

NEZİH — *(Okur)* Indiana... Orkide..ve Şekspir!

NEBATİ — *(Güler, elindeki karanfilleri çöp tenekesine atar)* Al işte..iyi mi? Kazanan ve kaybeden ve ortada kalan üç at da benimmiş de haberim yok..işe bak... Kimbilir ne zaman satın almıştım! *(bir an. Kızar. Nezih'e)* Sen eşek başı mısın peki? Neden daha önce bilgi vermedin bu konuda?

NEZİH— Ama..arz edeyim efendim...

NURÇİN — *(Nebati'ye)* O senin seyisin mi, atla ilişkiler müdürün mü?

NEZİH — *(Nurçin'e)* Hayır, estağfurullah..ben "halkla ilişkiler müdürüyüm"..

NEBATİ— Eee..öyle olunca beygirlerle ilgilenilmiyor mu?

NEZİH— Ne münasebet..onu demek istemedim..

NURÇİN — *(Güler)* Aman Nebatiii..uzatma şimdi...

NEZİH — *(Nebati'ye)* ...arz edeyim...

NEBATİ — Sonra..sonra... *(Nurçin'e)* Niye geldik yine buraya?

NURÇİN — Ne güzel bir gece...

NEZİH — *(Nebati'ye, sert ve alaya.)* Böyle giderse istifa edeceğim Efendim.

NEBATİ — Ne? Anlamadım...

NEZİH — İstifa edeceğim diyorum...

NEBATİ — *(Biraz yumuşak)* Nedenmiş o?

NEZİH — Hiç de İngiliz gibi davranmıyorsunuz artık...

NURÇİN — *(Banka oturur, Nebati'ye)* Sesinizi yükseltiyorsunuz...

NEZİH — Herkesin içinde bağırıyorsunuz...

NURÇİN — Zedeleniyor..örseleniyor delikanlı...

NEBATİ — Nezih..sen kusuruma bakma benim canım..sen benim kolum kanadımsın!

NEZİH— Ama böyle olmaz kii..biraz dikkat edin canım söylediklerinize...

NURÇİN — *(Güler)* Ayy, çok hoşsunuz...

NEBATİ — Özür diliyorum... *(Nezih'e sarılır)* Sensiz yapamam biliyorsun...

NEZİH — *(Alaycı)* Gerçekten öyle mi acaba?

NEBATİ — *(Gözyaşlarını siler)* Evet, evet...

NEZİH — Şu yeni kurduğunuz şirket var ya...

NEBATİ — Eee, ne olmuş ona?

NEZİH — Yüzde otuz hissesini istiyorum...

NEBATİ — Aklını mı kaçırdın sen!

NEZİH — İstifa ederim...

NEBATİ — *(Bir an duraklar)* Yüzde on beş verebilirim ancak...

NEZİH— Otuz..ayrıca üç atınızı da istiyorum ikramiye olarak...

NEBATİ — Hangi üç at yahu?

NEZİH — Bugün koşanları... (kâğıda bakar) On yarışta toplam olarak yirmi iki adet atınız koşmuş bugün... Ben dokuz numaralı yarışta koşan Indiana. Orkide ve Şekspir adlarındaki üç atınıza talibim...

NEBATİ — İkramiye olarak verirsem talipsin yani...

NEZİH— Evet...

NEBATİ — Ayrıca yeni şirketin yüzde otuz hissesini istiyorsun...

NEZİH— Evet...

NEBATİ — Hepsi bu kadar mı?

NEZİH— Ayrıca bu geceden itibaren Halkla ilişkiler Müdürü olarak değil, Genel Müdür Yardımcısı ya da..daha iyisi Genel Müdür Baş Danışmanı olarak işbaşı yapmak istiyorum...

NEBATİ — Bu kolay..istersen Patagonya imparatoru ve Horasan Beylerbeyi ve Maça Papazı unvanı da verebilirim sana... Başka?

NEZİH — Kuzeydeki villayı da istiyorum...

NEBATİ — Oh oh..başka başka?

NEZİH — Başka bir şey yok...

NEBATİ — *(Bir an bakar, sonra aniden Nezih'in üstüne saldırır)* Öldürürüm ulan seni! *(Boğazına sarılır, itiş kakış, giderek güreşe dönüşür. Nebati komik küfürler ederken. Nezih fırsat buldukça istifa ederim diyordur. Rezil bir durum. Nurçin şampanya bardağını bırakmak için oturduğu yerde döner ve bankın üstünde, yanında duran tabancayı görür. Alır. Önünde yerde debelenen adamlara doğru tutar bir an..sonra havaya çevirip bir el ateş eder. Müthiş bir gürültü... Nezih'le Nebati iğrenç ve gülünç güreşlerini durdururlar, İkisi de üstünü başını yoklar, acaba vuruldum mu diye. Neden sonra Nurçin'e bakarlar ve yavaş yavaş ayağa kalkarlar.)*

NEBATİ — *(Nurçin'e)* Ne oluyor yahu?

NURÇİN— Hiiç..bir şey olduğu yok..şampanyam bitti...

NEBATİ — (*Tabancayı gösterir)* Nerden buldun bunu?

NURÇİN — Yanımda duruyordu... burada.. *(tabancayı bırakır, bardağı alır)* Şampanyam bitti...

NEBATİ — *(Nezih'e cebinden çıkardığı anahtarları uzatır)* Git, arabadan bir şişe şampanya getir... *(Nurçin gülmeye başlar, sonra tutar kendini zar zor.)*

NEZİH — *(Bir an. Duraklar. Uzanıp anahtarları alır, gülümser)* Derhal efendim.. *(Çıkar. Nebati, Nezih'in ardından bakakalır bir an. Sonra kendi kendine konuşur.)*

NEBATİ — İstediği her şeyi vereceğim..bütün şartlarını kabul edeceğim... Fazlasıyla... *(sessizlik)* ama...yine de uşak kalacak bu herif...

NURÇİN— Neden?

NEBATİ — Zengin olmak istiyor...

NURÇİN — Sen de zenginsin...

NEBATİ— Beni katma bu işe... Ben zengin doğdum... Ayrıca zaten ayvayı yemişim,ben...

NURÇİN — Nedenmiş o?

NEBATİ — Nezih'i bile dövemedim bu akşam... Eskiden onun gibi dört beş tanesini köfte gibi yoğururdum valla... Ben bitmişim Nurçin...

NURÇİN— Bu akşam...

NEBATİ— Eee?

NURÇİN — Bende mi kalacaksın..evine mi gideceksin?

NEBATİ — Sende kalırsam..sen benimle kalacak mısın?

NURÇİN— Nasıl yani?

NEBATİ— Son zamanlarda..ne zaman sende kalsam..sen de gidip başka bir yerde kalıyorsun!

NURÇİN — Sen bende kalınca, ben bende kalamaz bir halde kalıyorum da..ondan...

NEBATİ — Ee, ben sende kalınca, sen de sende kalmazsan, benim sende kalmamın bir anlamı kalmıyor o zaman..yani..ben..ha bende kalmışım o zaman, ha sende.

NURÇİN — Doğru. Sen sen ol, benim senle kalacağımı bilmeden, bende kalmaya kalkma o zaman...

NEBATİ — Evet. Öyle yapmak gerekiyor. Yoksa..ne yapacağımı şaşırıyorum. *(Nezih, sağdan*

bir şişe şampanya ile girer.)

NEZİH— *(Nebati'ye)* Otomobilin içi göl gibi.. *(Nurçin'in uzattığı bardağa şampanya koyar.)*

NEBATİ — Nasıl yani?

NEZİH— Bütün şişelerin tıpaları fırlamış... Kapıyı açınca şampanya dalgaları insanı kıyıya atıyor nerdeyse!

NURÇİN — Aay, çok hoş!

(Nebati, "Nasıl Yani?" derken, sol tarafından Nuri, Neriman ve Adam girer. Kol Kola, çakırkeyf. Adam— ciddi, Neriman— kıkırdar, NURİ — konuşuyordur.)

NURİ — Sarhoştu abicim..Ben Tekir'i, Sarman'ı, Minnoş'u, Berduş'u, Çiki'yi, Jo'yu, Tati'yi, Korsan'ı, Tarzan'ı, Lenin'i, Karmen'i, Romeo'yu ve dokların ve rıhtımların bütün kedilerini tanırım yakından!.. Hepsi elime doğdu be! Bal gibi kafayı bulmuştu Sarman... Neden bilmiyorum..sarhoş bir kedi gördüm mü..şıp diye anlarım sarhoş olduğunu... Berduş hele..kedi olduğuna bakmadan, bizim balıkçı Niyazi'ye havlıyordu nerdeyse! Kalahari'de bile görmedim böyle şey!

NERİMAN — Kalahari de neyin nesi oluyor Nuri?

ADAM — Bir çöl...

NERİMAN— Ne?

NURİ — Bir çöl..çöl..geniş ve büyük bir kumluk.. susuz bir plaj yani...

NURÇİN— Merhabaaa! *(Sessizlik. Herkes birbirine bakar.)*

NURİ — Ooo, merhaba-merhaba.... Hayrola?

NURÇİN — Yine geldik işte...

NURİ — Yaa. Evet.

ADAM — *(Neriman'a)* Gidelim mi?

NEBATİ — Sizi davet etmeye geldik dostlarım!

NURİ — Aaa, konuşuyor!

NEBATİ — Ha? *(Nurçin güler, Nebati Nurçin'e döner.)*

NEZİH — Sizi bu büyülü kentin, bilmediğiniz köşelerine çağırıyoruz bu gece...

NERİMAN — *(Adam'a yaslanır)* Nereye gideceğiz yani?

NEZİH— Bir partiye...

ADAM — Ne partisi?

NEZİH — Canım aramızda bir eğlence işte.

ADAM — Haa, öyle parti...

NEZİH— Başka nasıl parti olacaktı ki? *(bir an)* Herhalde..doğum günü partisi olmayacaktı! Bizi ne sanıyorsunuz dostlarım?

NURİ — *(Adam'a)* Bize "dostlarım" diyor...

ADAM— Sözün gelişidir Nuri...

NERİMAN — Ya da gidişi...

NURİ — Ne?..

NERİMAN— Ya gelişidir sözün..ya da gidişi.

ADAM — *(Neriman'a)* Gidelim mi?

NURÇİN — Kaçıyor musunuz?

NEZİH — Partiye gidecektik hani?

NEBATİ — Konuğumuz olun bu gece... Lütfen!

(Sessizlik. Nuri Adam'a, Adam Nuri'ye bakar. Neriman ikisine de bakar. Nurçin, Adam'la Nuri'nin arasına girer.)

NURÇİN — *(Adam'a)* Gelin. Ne olur.

NURİ — Teknik Direktörüyle konuşun hanfendi...

NURÇİN— *(İrkilir)* Anlamadım?

NURİ — Daha yeni şampiyon oldu bildiğiniz gibi... Dinlenmesi gerekiyor biraz...

NERİMAN — On iki raund doğuştu...

NURİ — Yüz metreyi iki buçuk saniyede koştu...

NERİMAN— Yetmiş yedi buçuk metre atladı...

NURİ — İki karış zıpladı...

NERİMAN— Son dakikada gol attı...

NURİ — Salacak'tan bir daldı...

NERİMAN— Tuz gölünden çıktı sonra...

NURİ — Kimse inanmadı tabii... İstanbul nire. Konya nire?!

NERİMAN— Yüz beş sayı attı...

NURİ — Bir yandan roman yazıyordu...

NERİMAN— Nükleer Fizik'le uğraşırken...

NURİ — Hedefi on ikiden vuruyordu...

NERİMAN — Yönetime el koydu...

NURİ — Bütün fazla kilolarını verdi...

NERİMAN — İki bin kilo kaldırdı bir seferinde...

NURİ — İsteseydi üç bin de kaldırırdı...

NERİMAN — Hatta dört-beş bin...

NURİ — Çok tehlikeli bir oyuncu...

NERİMAN — Oskar aldı kaç kere, biliyorsunuz...

NURİ — Sahada ayak basmadık yer bırakmıyor, biliyorsunuz...

NERİMAN— İlerici...

NURİ — Hoşgörülü bir bilgin...

NERİMAN — Alçakgönüllü bir yetki sahibi...

NURİ — Hindistan'da bulunmuş..uzun yıllar..Hint fakiri gibi...

NERİMAN — Evinde fil besliyor iki tane...

NURİ — Bir seferde yirmi üç kadınla yatmış...

NERİMAN — ...sonra tek başına kalkmış...

NURİ — ...ve bu duruma şaşmış...

NERİMAN — ...sonra olay mahallinden kaçmış...

NURİ — ...oturduğu yerde dünyayı otuz bir kere dolaşmış...

NERİMAN — ...çok iyi dekorasyon yapar...

NURİ — ...söylediğiyle yaptığı birbirine benzemez ama...

NERİMAN — ...bir milimetreyi yüzyılda geçer...

NURİ — ...çok hızlıdır...

NERİMAN — ...Kendini Batılı zanneden Doğu'nun...

NURİ — ...en hızlı silah çeken kovboyudur...

NERİMAN— ...ve bu akşam pek yorgundur... *(Adam'a sarılır.)*

NURİ — ...dolayısıyla sizinle gelebilemez!

(Sessizlik.)

NURÇİN — *(Adam'a)* Yani..gelmiyor musunuz?

ADAM — Bilmem ki... Ne desem yalan!

NURİ — *(Nurçin'e)* Bazen utangaçtır!

NEBATİ— Utanç..kötüdür...

NERİMAN — Sizin bilmediğiniz bir "şey"!. Utanç...

NURİ — Rıhtımın da tadı tuzu kalmadı artık! Neredeyse kusacağım! *(çöp tenekelerine doğru gider, bir tanesine kafasını sokar. Bir an. Ve bir büyük demet, beyaz karanfille doğrulur.)* Aaaa? Ne kadar gelişmiş buraları..görmeyeli? *(çiçekleri koklar, güler, sahnenin tam ortasına gelir)* Doğup büyüdüğümüz yerleri bir an bile boş bırakmaya gelmiyor! Gözümüzü kırpmaya görelim..bir de bakıyoruz ki, çöplüklerimiz bile işgal altında! Her yerimize girilmiş.. *(sessizlik)* Yahu diyoruz..biz..bir şeyi öğretmeye gelmedik..yalnızca geçiyorduk buradan..gelmiş bulunduk... *(sessizlik)* Yook, diyorlar..olmazmış! Madem geldiniz diyorlar..bize gösterin diyorlar..yahu diyoruz.. etmeyin eylemeyin diyoruz..sizin hiç kimseye ihtiyacınız yok diyoruz... biz olsak da olur diyoruz, olmasak da..inanmıyormuş gibi yapıyorlar..elimize, yakamıza, boğazımıza, nefes borumuza yapışıyorlar..sülük gibi...

NERİMAN — ...yapışıyorlar ve onlarla beraber, onlar gibi, onlar için, onlara göre davranmamızı istiyorlar...

NURİ — ...istiyorlar ve rica ediyorlar..emrediyorlar..yalvarıyorlar..olur olmaz şeyler teklif

ediyorlar..öner babam öner! Öneriyorlar!

NERİMAN— Biz olmazsak..olmuyormuş...

NURİ — Bizimle de olmuyor... *(bir an)* Derken..hiçbir şey olmuyor..ve..elimizde bir demet karanfille kalıyoruz...

NERİMAN— Çöplükten toplanmış...

NURİ — ...Çöplüklerden toplanmış karanfiller...

NERİMAN— ...Beyaz karanfiller...

NURİ — ...Bembeyaz...

NERİMAN— ...Karanfiller. *(Sessizlik.)*

ADAM — Gidelim. *(Müzik başlar. Hiç kimse kımıldamaz. Hiç kimse gülmez artık.)*

NEZİH — Ne kadar zavallısınız!

NEBATİ — *(Nurçin'e)* Gidelim haydi...

NURÇİN — Hiçbir şey anlamadım...

NURİ — Ben de! *(Adam ve Neriman gülerler.)*

NEZİH — Bu kentin büyüsü..işte böyle sarar insanı!

NEBATİ — *(Tabancayı almıştır)* Bu..kimin?

ADAM — Dokunma ona!

NEBATİ — *(Tabancayı Adam'a çevirir)* Nedenmiş o?

NURİ — Hoop! Bi dakka!

NEBATİ — *(Tabancayı Adam'a doğru tutarak)* Patlar mı bu? Sahici mi?

NURİ — Bütün tabancalar sahicidir abicim... Sahte tabanca yoktur...

ADAM — Telaşlanma Nuri... Beyaz Adam, ateş etmeyecek!

NEBATİ — Yaat! *(sessizlik. Adam'a)* Yat!

ADAM — *(Nebati'ye yürür, tabancayı alır)* Olmuyor, olmuyor..böyle olacak... *(bağırır)* Yaaat! *(Nebati yere yatar)* Kaaalkk! *(Nebati kalkar)* Yat! *(Yatar)* Kalk! *(Kalkar)* Yat! *(Nebati yine yatar)* Kalk! *(Kalkar. Adam uzun boylu inceler Nebati'yi. Etrafında dolaşır)* Yat! *(Yatar)* Kalk! *(Kalkar)* Tabancaaa! *(Tabancayı Nebati'ye verir)* Nişaaan al! *(Nebati tabancayı Adam'ın alnına dayar)* Dikkaaât! Hazır oool! *(sessizlik)* Gülümseee! *(Nebati gülümser)* Gülümseme! *(Tabancayı alır.)*

NURİ — *(Adam'a)* Tamam abicim... Haydi..gidelim artık...

ADAM — *(Neriman'a)* Geliyor musun?

NEZİH — *(Nurçin'e)* Gidelim mi artık?

NEBATİ — *(Nuri'ye)* Ben ne yaptın?

NURÇİN — *(Nebati'ye)* Dokunma bana!

NERİMAN — *(Nuri'ye)* Gidelim...

NURİ — *(Elindeki karanfilleri Nebati'ye verir)* Sizi aramızda görmekten ötürü..sonsuz saadet ve ona benzer muazzam miniskül hislerle teçhiz edilmiş bir maymun olaraktan...

ADAM— ...gidiyoruz Nuri!

NURİ — Geliyorum abicim...

ADAM — *(Tabancayı Nurçin'e verir)* İyi geceler...

NERİMAN — Good Night!

NURÇİN— Aşşağılık herif! *(Tabancayı Nebati'nin burnuna dayar.)*

NEZİH — Nurçin, ne yapıyorsun?

NEBATİ — *(Karanfil buketini Nezih'e verir)* Sen karışma!

NERİMAN — *(Tabancayı Nurçin'den alır)* Sakin olun baylar bayanlar!

ADAM — *(Tabancayı Neriman'dan alır)* Yeter artık!

NEZİH — *(Elindeki karanfil buketini Adam'ın kafasına fırlatır)* İnek!

(Nuri karanfilleri yakalar havada. Bir an. Adam, elinde tabancasıyla Neriman'a sarılmıştır. Nuri karanfillerle ortadadır. Nurçin Adam'a bakar. Nebati, Nurçin ve Nezih..seyirciye..bakakalırlar.)

(Işık gider. Gelir. Sahne boştur. Jazz. Elinde tabancayla Neriman girer soldan.)

NERİMAN — *(Tabancaya bakar, müzik duyulur derinden)* Sıktı artık bu da! *(tabancayı çöp tenekesine atar, sahnenin ortasına gelir)* Artık hiçbir şey eskisi gibi değil... Hiçbir şey eskisi gibi değil..ama..yeni olan bir şey de yok! Alnımızın ya da kıçımızın teriyle hayatımızı kazanıp gidiyorduk burada ne güzel... Herkesin ve her şeyin yeri belliydi... Kimse sınırı geçmez, herkes haddini bilirdi... *(çantasını açar, sigara arar, bulamaz önce, sonra yarım bir sigara bulur, Zippo/ benzinli bir çakmakla yakar)* Kim hancı, kim yolcu bir bakışta belli olurdu o zamanlar... Orospu belliydi, pezevenk belliydi, herhangi bir klübe üye olanlar belliydi, kendi halinde vatandaşlar belliydi, angutlar belliydi, hödükler belliydi, el bebek-gül bebek büyütülmüş hanım evlatları belliydi, yırtıklar belliydi, sivilcelilerin neden sivilceli sivilceli olduğu belliydi, eski tüfekler bilinirdi, mantar tabancaları zaten belliydi, uyuzlar belliydi, ayılar belliydi, fırsatçılar belliydi, it kopuk takımı hemen belli olurdu, ilk gelenlerle son gidenler bilinirdi, fırsatçılar, romantikler, arabası olanlar, kapı kulları, yağlı saçlılar, ter ve çiş kokanlar belliydi. Gazetelerde okuduğu her şeyi ciddiye alanlar, hâkim yerine avukata rüşvet verip bütün davaları kaybedenler, yükleri indirip bindirenler, durup dururken gülenler, hepsinin ortasında halay çekenler, halk için ağlayanlar ve onlara gülen bir başka takım taklavat ve kadronun tıkanmasını engellemek için emekliliğe sevk edilmiş alaturka Napolyonlar ve bu Cengizhanların elleri pancar rengi, limon kolonyası ve kesilmiş ayran kokulu, büyük memeli ve kalın bacaklı hanımları..hepsinin yeri belliydi... Kimi Viyana düşleri görürdü, kimi de onların gördüğü düşü yeniden ama bu sefer ikinci elden görür ve anlıyormuş gibi yapardı... Rıhtımdan bakarsanız, ülkenin tamamını pırıl pırıl görmek mümkündü! Gemiler.. yaklaşıyordu hep..sonra..uzaklaşıyordu hep. *(sessizlik)* Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Ama..yeni olan bir şey de yok! *(müzik artar)* Eli maşalı bir herif dadandı buraya iki gündür... Sevimli bir aptal aslına bakarsanız..kendini pek önemsiyor... *(güler)* Bana âşık..Nuri'ye hayran... Gitmek istiyormuş! Bir türlü gidemiyor... Gideceği bir yer yok çünki, geldiği yer de belirsiz... Köksüz bir çiçek!

(susar. Müzik sürer) Kendini öldüreceğini söylüyor durmadan... intihar edecekmiş! Canımı sıkan bir ŞEYİ ortadan kaldıracağım, diyor... ölmek istiyor ama korkuyor bir yandan..anlaşılır bir durum, di mi? Gitmek istiyor ama..bir türlü gidemiyor... Kendi ölümüyle oynuyor... Nuri, onu işkembe çorbasıyla tedavi etmeye çalışıyor... Damardan tuzlama diyor... Damardan tuzlama, bol sarımsak! Benim içim bulanıyor, kusacak gibi oluyorum... Onlar gülüyorlar... Sonra..ben de gülüyorum... Derken... herkes gülüyor... Herkes gülüyor ve artık hiçbir şey eskisi gibi değil... Nereden nereye geldik! *(Donar kalır olduğu yerde.)*

(Soldan Adam'la Nuri girer. Adamın kafasında bir fes. Nuri'nin kafasında bir silindir şapka.)

NURİ — *(Adam'a)* ...sonra abicim, peki dedim, ipin ucunda durdum, yürürüm dedim, ne olmuş yani... İp dediğim çelik bir tel..bir parmak kalınlığında...aşağısı uçurum..iki yüz metre... Pilot Nasuhi vardı, allah rahmet eylesin... Oğlum Nuri, dedi... Sen hiç daha önce ip üstünde yürüdün mü? Abicim dedim, benim bütün hayatım ip üstünde yürümekle geçti... Nasuhi Abi, ama kafan iyi şimdi dedi... Evet dedim... Yirmi yıldır iyi benim kafam... N'olmuş yani? Yürürüm dedim, öbür taraftan da bağırıyorlar haydi, geçeceksen geç diye... Kâfiristan Dağlarına kadar gelmişiz... En derin uçurumu bulmuşuz... İki kıyısını bu çelik iple birleştirmişiz... Millet bahsi müşterek dalgasında... Düşer miyim, düşmez miyim hesabına kumar oynuyorlar iyi mi? Eğlenceyi, oyunu yarıda kesmek olur mu abicim, mümkün mü? Aldığım terbiye müsait değil buna... Hayat ve dolayısıyla da ölüm karşısında yıllarca geliştirdiğim ve koruduğum asil tavır, ne olursa olsun, hiçbir oyunu yanda bırakmamamı gerekli kılıyordu, anlatabiliyor muyum?

ADAM — Çok iyi anlıyorum Nuri... Ne yaptın sonra?

NURİ — Gözlerimi kapadım ve sol ayağımın ucunu ipe değdirdim... Ulan Nuri dedim, doğup büyüdüğün Rıhtımı..dokları, gemileri bir daha görmeden, bu allahın dağında elli metro ipin üstünde yürüyemediğin için ölüp, gidersen yuh sana dedim kendime ve...

ADAM— Evet?

NURİ — Bir bebek gibi, tıpış tıpış yürüyüp geçtim uçurumun öte yanma... Bir an olsun durakla-madan... Bin dolar kazandım anında... O zaman iyi paraydı!

ADAM — Sonra ne yaptın?

NURİ — Hiç... İlk otobüsle en yakın istasyona.. oradan da ilk trenle buraya döndüm... İki ay sürdü geri dönmem...

ADAM — Uçurumdan geri nasıl döndün peki?

NURİ — İpin üstüne mi? Deli miyim ben abicim..bir daha elimi, ayağımı sürer miyim o ipe... Üç günlük yoldan dolaştık uçurumun yürümeye başladığım kıyısına!

NERİMAN — *(Kesintisiz, doğallıkla karışır söze)* Nasuhi Abi ne oldu?

NURİ — Ah. Nasuhi abi..çok büyük bir kahramandı... Sen tanımış miydin onu Neriman?

NERİMAN— Hayır... Sen anlattın birkaç kere... Bir seferinde pilottu... Bir başkasında tek kişilik bir denizaltı icat etmişti... Bir keresinde Batı Afrika'da altın bulmuş ve krallığını ilan etmişti...

NURİ — *(Duygulanmıştır, kafasını sallayarak, hayran hayran Neriman'ı dinler.)*

NERİMAN — Eee?

NURİ — Ne eeesi?

NERİMAN — Ne oldu Nasuhi abine?

NURİ — Bir bayram günü..paraşütle atlayacaktı yine..çok ünlü bir paraşütçüydü. Atladı...

NERİMAN— Uçaktan?

NURİ — *(Neriman'a bakar)* Yok. Bodrum katın penceresinden yukarıya doğru atladı. Elbette uçaktan! Bayram günüydü... Aşağıda..hipodrom ya da stadyumda çocuklar gösteri yapıyordu büyüklerimize. Onlar..uçağın içinde kırk kişiydiler..kırk tane paraşütçü..

ADAM— Kırk Haramiler gibi...

NURİ — Sonra..bayram yerinin üstüne birer birer, hep beraber atlamaya başladılar... Nasuhi abi otuz yedinci olarak atlamış..ondan sonra atlayacak üç kişi daha varmış dönüp duran uçağın içinde...

ADAM— Eee?

NURİ — Burnunu tutup ve "yektir Allah yeeek!" diye bağırarak ve gülerek, denize atlar gibi atmış kendini aşağıya...

NERİMAN — Açılmamış mı paraşütü?

NURİ — Eh..orası pek bilinmiyor.. Açıldı diyorlar..Bayram yerinin gürültüsünde kimsenin söylediği öbürüne uymuyor. Her kafadan bir ses çıkıyor. Otuz dokuz kişi inmişler yere... *(sessizlik)* Bizimki yok.

ADAM — Nasıl yok?

NURİ — Bayağı yok..atladığı biliniyor yalnızca.. ama..düşmemiş... indiğini gören yok... Arada kaynayıp gitti Nasuhi abi...

NERİMAN — Neyin arasında kaynayıp gitti? Çıldırdın sen iyice Nuri!

NURİ — *(Gülümser)* Evet..ama bu olayla ilgisi yok çıldırmamın..çok daha önce oldu o...

ADAM — Uçaktan atladı ve bir daha görünmedi mi?

NURİ — Evet. *(sessizlik)* Uçakla yeryüzü arasında bir noktada yitirdik onu.

NERİMAN — Kuş olup uçmadı ya bu herif?!

NURİ — Olabilir, *(sessizlik)* Çok gerçekçi adamdı.

ADAM — Gerçekçi olsaydı konacak bir yer bulurdu.

NURİ — Kuş değildi abicim..adamdı... Konamazdı hiçbir yere... Uçamazdı... Yürümek istiyordu. Yalnızca yürümek istedi hep... Düşünüyorum da..belki öyle yaptı...

ADAM— Nasıl?

NURİ — Yürüdü gitti sonunda, *(sessizlik)* Sırtında paraşütüyle. İnmediği biliniyor...Düşmediği de biliniyor ama..ne olduğu bilinmiyor. *(Sessizlik.)*

NERİMAN — Bu haliniz ne böyle? *(Silindir şapkayla, fesi gösterir gülerek.)*

NURİ — Şapkacılar Çarşısına gittik bugün. Abim bunları uygun gördü bize. Şapkacılarda şapka seçmek kolay değil... Bana kalsa..bunlarla beraber bir iki hasır şapka, bir iki kalpak

filan da alırdım. Melon şapka, içinde tavşan ve güvercin beslenen sihirbaz şapkaları da almak gerekiyor bence...

NERİMAN — Ne işiniz vardı oralarda?

ADAM — Ben kimliğimi kaybetmiştim. Gazeteye küçük ilan vermeye gidiyordum.

NURİ — Yenisini çıkaracağımdan eskisinin hükmü yoktur.

ADAM — İki satırla halloluyor kimlik sorunu buralarda...

NURİ — *(Neriman'a)* Abime, benim kimliğim..ya da kimlik kartım hiçbir zaman olmadı diyordum ki..bir de ne görelim?

ADAM — Şapkacılar Çarşısına gelmişiz.

NURİ — Suya Düşmüş Bir Kasketim vardı bir zamanlar... Abime ondan söz ettim.

ADAM — Çarşıya girdik böylece...

NURİ — *(Kafasındaki silindir şapkaya dokunur hafifçe)* ...ve bu duruma girip çıktık çarşıdan.

NERİMAN — *(Güler)* Çok yakışıklı olmuşsunuz böyle! *(Bir an. Nuri'ye bakar. Daha çok güler. Boynuna sarılır yanaklarından öper.)*

NURİ — *(Kafasındaki silindir şapkayı düzeltir)* Destuur bre gafil!

ADAM — Pireyi deve yapmayalım...

(Sessizlik. Birbirlerine bakarlar. Adam, ciddidir. Neriman, kıkır kıkırdır. Nuri, tek kaşı havada, bir İngiliz lordu gibi.)

NURİ — Yapmayalım. Deveyi pire yapalım... öylesi daha iyi...

ADAM — Bir de şu var...

NERİMAN— Ne?

ADAM— Şey...

NURİ — Ne?

ADAM — Artık korkmuyorum.

NERİMAN — Neden korkmuyorsun?

ADAM — Hiçbir şeyden...

NURİ — *(Neriman'a)* Kahraman olmaya karar verdi. *(Adam'a)* Niçin korkmuyorsun demek istiyordu abicim...

ADAM — Artık yürüyebilirim tıpış tıpış...

NERİMAN — Zaten öyle yürüyorsun yıllardır.

ADAM — Seni seviyorum Neriman. Bak! *(cebinden dörde katlanmış bir mendil gibi, beyaz ve güzel bir şey.....çıkarır. Açar. Beyaz dantel,elişi ve olağanüstü güzel bir şapka/başlık'tır.)*

NERİMAN — *(Duygulanmıştır)* Ne güzel. *(Adam'ı öper.)*

NURİ — Ben seçtim onu..kendime! *(gülerler)* Sana aslında bunu almışlık!

(Kendi kafasındaki silindir şapkayı Neriman'ın başına koyar.)

NERİMAN — Bu da çok güzel.

ADAM — Ben nasılım?

NERİMAN — Maça Valesine benzemişsin! *(Gülerler.)*

NURİ — *(Fesi Adam'ın kafasından alır, giyer)* "Benim ol yüzü kara ve..vü âsi kul../Bencileyin âsi kul gelmiş değil..."

ADAM— *(Alkışlar)* Bravo!

NURİ — *(Fes kafasında iyice oynamaya başlar)* Yine biçâre gönül hasret ile yâre gider/Dil ü can şevkini arzetmeye dildâre gider...

NERİMAN — Fesin içinde kasetli teyp mi var?

NURİ — *(Neriman'a)* Merhaba ey cân-ı bakî merhaba!

NERİMAN — *(Güler)* Sen ne adamsın be Nuri!

NURİ — "Bağ-ı dehrin hem hazânın hem baharın görmüşüz/Biz neşâtın da gamın da rüzgârın görmüşüz..."

ADAM — *(Coşkulu)* "Sual eylen bizden evvel gelene/ Kim var imiş biz burada yoğ iken!"
(Sessizlik. Nuri fesi kafasından alır, elinde tutar. Bir an.)

NURİ — Atladığı biliniyor..ama..düşmediği de biliniyor... Ne olduğu bilinmiyor yalnızca... Bir tek o bilinmiyor... *(Sessizlik.)*

(Işık söner. Sahne aydınlandığı zaman Adam, Neriman ve Nuri'nin son durduğu yerde, Nezih, Nurçin ve Nebati vardır. Adamlar yine smokin/frak filan giyimlidirler. Nurçin kırmızı bir tuvalet giymiştir. Mücevherler filan. Ellerinde şampanya kadehleri. Festivalin birinden dönüyorlarmış gibidirler.)

NEBATİ — Neden ikide bir buraya geliyoruz yahu? Sıktı artık!

NEZİH— Evet..haklısınız... Bu şehrin..çöplüğü burası...

NURÇİN — Nesi, nesi?

NEBATİ — Çöplüğü dedi.

NURÇİN — *(Nezih'e)* Bu kenti sevdiğinizi sanıyordum...

NEZİH — Seviyorum. Ama bu çöplüğü sevmek zorunda değilim... Zaten burası kente dahil değil bir bakıma...

NURÇİN — Nedenmiş o?

NEZİH— Bir..yerleşim alanı değil bir kere... Kök salamamış insanların hayalet gibi dolanıp durdukları bir..bölge...

NEBATİ— Bölge...

NEZİH — Vatandaş değil burada rastladığımız yaratıklar...

NURÇİN — Ne? Ne değiller?

NEZİH — Vatandaş değiller bir kere...

NURÇİN — Yıllardır bu kadar aptalca bir laf duymamıştım!

NEZİH — Kentin çöplüğü burası!

NEBATİ— Gidelim artık Nurçin... Haydi sevgilim, ne olur...

NURÇİN — Daha kimseleri görmedik ki...

NEZİH — Kimleri görmeyi umuyorsunuz hamfendi?

NURÇİN — Dün akşamki o..ilginç insanları...

NEBATİ — Dün akşam da bu akşam gibiydi Nurçin..kimseyi görmedik... Issız bir yer burası...

NURÇİN — Hatırlamıyor musun Nebati?

NEBATİ— Neyi?

NURÇİN— Onları...

NEBATİ — Kimleri yahu?

NURÇİN — Adamı..tabancasını..kadını..külyutmaz tavrını..o serseriyi sonra..

NEBATİ — Neden söz ediyor bu allahaşkına?

NEZİH — Hanımefendi yorgunlar sanırım...gitsek iyi olur...

NURÇİN — Siktirin gidin be! Rahat bırakın beni!

NEBATİ — Nurçin sevgilim...

NURÇİN — Uşağını al ve git! Canımı sıkıyorsunuz!

NEZİH— Ben uşak değilim küçükhanım! Danışmanım ben!

NURÇİN — Neyin danışmanı?

NEZİH— Nebati Bey'in...

NURÇİN— *(Güler) İ*yi. Danışa danışa gidin o zaman...

NEBATİ — Burada bırakamayız seni...

NURÇİN — Nedenmiş o?

NEZİH,— Çöplük burası!

(Nurçin çöp tenekelerinin yanındadır bu esnada. Bakar. Eğilir. Güler. Eğilir ve bir şey çıkarır çöplükten. Bir silindir şapka.)

NURÇİN — Bu kentin büyüsü..tükenmiyor.

NEBATİ — Bırak o şapkayı!

NURÇİN— Nedenmiş?

NEZİH— Pistir herhalde! Çöplükten çıktı...

NURÇİN— *(Şapkanın içine bakar)* 1923'te yapılmış...

NEBATİ — At onu..elleme...

NURÇİN — Babamın da böyle bir şapkası vardı...

NEZİH — Anlamsız bir şey bu...

NEBATİ — At onu Nurçin! Bırak gitsin!

NURÇİN — Peki. *(Şapkayı elinden bırakır. Önüne düşen şapkaya bakar bir an.)*

NEZİH — Hadi gidelim artık...

NURÇİN — *(Çöp tenekesine eğilir yine, fesi çıkarır)* Bakın!

NEBATİ — Babamın da vardı böyle bir fesi...

NEZİH — Yahu ne oluyor sana Nurçin?

NURÇİN — Bir şey olduğu yok.

NEZİH — Gecenin bu saatinde hep çöplük mü eşelersin yani?

NURÇİN — *(Fesi de yere atar, çöp tenekesinden üç dört tane beyaz karanfil çıkarır, onları da yere atar, yine eğilir, tabancayı çıkarır çöplükten)* Bu kadar acaip bir çöplük görülmemiştir bu güne kadar! Gerçekten anımsamıyor musunuz?

NEBATİ— Neyi?

NURÇİN— Onları.

NEZİH— Kimleri?

NURÇİN— Onları. Rıhtım insanlarını...

NEBATİ — Ne diyor bu yahu?

NEZİH — Şampanya konuşuyor artık... Düşle gerçeği karıştırdı efendim..

NURÇİN — *(Fısıldayarak haykırır, ya da onun gibi bir şey)* Hatırlamıyorsunuz!

NEBATİ — Gidelim canım, haydi..yoruldun sen biraz...

NURÇİN — *(Tabancayı uzatır)* Bunu da mı anımsamıyorsun Nebati?

NEBATİ — Bir.. tabanca bu. Nereden çıktı bu?

NURÇİN — *(Nezih'e döner)* Nezih! O insanları, bu tabancayı biliyorsun di mi?

NEZİH— Saçmalama Nurçin! Hangi insanlar? Bu tabanca da nereden çıktı?

NURÇİN — Delirdiniz mi siz be! Ne oluyor?!

NEBATİ — Gidelim artık...*(Elini Nurçin'e uzatır.)*

NURÇİN — *(Tabancayı da yere atar)* Onları görmek istiyorum..

NEBATİ— Kimleri?

NURÇİN — Onları... Adamı..kadını..berduşu... Onları!

NEZİH— *(Güler)* Ah, anladım... Canım benim..sana son anlattığım Fıransız filminin etkisi bunlar...

NEBATİ — Neydi o?

NEZİH— Yangın Yerinde Orkideler diye bir film... Siyah beyaz...

NEBATİ — Yangın Yerinde neler?

NEZİH— Yangın Yerinde Orkideler... Unutulmuş bir film... Açık hava sinemalarında oynardı yıllar önce....

NEBATİ — Çiçek Sinemasında...

NEZİH— Örneğin.

NEBATİ — Ben görmedim.

NEZİH— Film Fransa'da bir rıhtımda geçiyordu... *(Nurçin'e yaklaşır)* Eli tabancalı adam vardı... Esas oğlan... Gizemli bakışlarla süzüyordu seyirciyi ve esas kızı..

NEBATİ — Esas kız.

NEZİH— Esas kız..esrarengiz bir güzeldi... Porselen, dantel, obua sesi, gardenya ve ortanca karışımı bir şey... *(Nurçin'in koluna girer)* Bir de serseri vardı... Filmin en güzel sözlerini o söylüyordu... Zavallının biriydi... Bunlar dokların orada bir yerde..bir araya geliyorlardı...

NURÇİN — Hatırlamıyorum bu filmi...

NEZİH— Kötü adamlar..kaçakçılardı...

NEBATİ — Ne kaçırıyorlardı?

NEZİH— Orası belli değildi... *(Nurçin'le beraber yavaşça sahnenin dışına yürümeye başlar. Kafasıyla ve gözüyle Nebati'ye işaret eder. Konuşmasını kesmez bu arada)* Kötü adamlar her şeyle alay ediyorlardı.

NURÇİN — Ben..görmedim bu filmi..di mi?

NEZİH — Hayır. Görmedin. Ben anlattım sana.

NURÇİN— Yine anlatıyorsun. Çünki anımsamıyorum di mi?

NEZİH— Unutmuşsun. Olabilir. Her şeyi ciddiye alan iyi insanlarla, hiçbir şeyi umursamayan kötü adamlar..filmin sonunda rıhtımların üstünde... *(Konuşarak çıkarlar sağ taraftan. Nezih'le Nurçin önden. Nebati arkalarından. Onlar yitip giderken Jazz yine duyulur. Sahne* boşalınca *iyice artar müzik. Soldan Nuri girer. Ayaklarını sürüyerek, yorgun, perişan. Gider banka oturur. Hemen sonra Neriman ve arkasından Adam girerler. Gülerek.)*

ADAM — İnmedi de. düşmedi de! Kuş oldu gitti!

NERİMAN — Taştan beşiklerde uyutuldun sen..

ADAM— Beşiktaş'ta...

NERİMAN — Taşı beşiğinden taşan bir salıncakta...

ADAM — Kimselere güvenemedim bir türlü...

NERİMAN — Kimse de sana güvenmedi...

NURİ — *(Kendi kendine konuşur)* Bokla yapılan..sidikle bozulur!

ADAM— Ne?

NURİ — Hiç. *(Sessizlik.)*

ADAM — *(Yerden bir karanfil alır eline)* Hayvan olsaydım...

NURİ — Tilki olurdum gözümü kırpmadan!

NERİMAN — Tilki mi?

NURİ — Tilki.

NERİMAN— Çiçek olsaydım...

NURİ — Orkide olurdun...

NERİMAN — Hiç görmedim..bir orkide nasıldır, bilmiyorum..

NURİ — Ben de.

ADAM — Ben de. *(sessizlik)* Ben.. hiçbir şey bilmiyorum... *(yerdeki tabancanın önünde durur)* Bundan da kurtuluş yok galiba... Nereye atarsam atayım, muhakkak gelip buluyor beni... *(Tabancayı alır.)*

NURİ — Bırak şununla oynamayı be abicim..bir kaza çıkacak elinden...

ADAM— Gidecek yerim yok...

NERİMAN— Oteller var...

ADAM— Kimsem yok yeryüzünde...

NURİ — Ben varım, Neriman var...

ADAM— Hiçbir şeyi merak etmiyorum artık...

NURİ — Elena Cornara Piscopia'nın kim olduğunu da merak etmiyor musun?

ADAM— Etmiyorum...

NURİ — *(Anlatmaya başlar)* 520 yıl önce İtalya'nın Padua kentinde...

ADAM — *(Sözünü keser)* Bütün merakımı yitirdim...

NERİMAN — Meraksız insan olur mu?

ADAM — *(Gülümser)* Olmaz. Olmaması gerekir. Üstelik böylesine bir bıkkınlığı taşıyarak yaşamak da hayattan başka her şeye benziyor...

NURİ — Sen kendine zorla sıkıntı yaratıyorsun abicim... Hiçbir şeyin yok aslında senin..

ADAM — Doğru..Hiçbir şeyim yok... *(Tabancayı kaldırır ve yüreğinin üstüne dayayıp ateş eder, düşer ve ölür.)*

(Nuri ve Neriman aynı anda boğuk ve yüksek çığlık atarlar, Jazz müziği artar. Bir an. Birbirlerine bakarlar.)

NERİMAN — Zavallı... Alışmaya başlamıştım ona...

NURİ — Ben..hiçbir şey anlamadım bu işten...

NERİMAN — Kimdi, neyin nesiydi acaba?

NURİ — Delinin biriydi.çok gördüm böylelerini...

NERİMAN— Belki de gerçekten kimsesi yoktu... Yalnızlıktan çıldırır insan, mümkündür...

NURİ — O kadar da parası vardı..

(Bir an duraklayıp birbirlerine bakarlar. Sessizlik. Neriman kafasını iki tarafa sallar.)

NERİMAN— Hayır...Olmaz!

NURİ — Neden? Öldü nasıl olsa...ona bir yararı yok ki paranın artık..

NERİMAN— Gidelim!

NURİ — Düşünsene..kaç tane yemek yiyeceğiz doğru dürüst... Bir oda tutarız bu otelde.. banyolu..yastıklı..yorganlı..sana bir palto alırız..bana da bir ayakkabı...

NERİMAN — Ben gidiyorum!

NURİ — Yahu öldü adam..öldürdü kendini..paraya pula filan ihtiyacı yok artık... *(Adam'ın yanına gidip çömelir, nasıl dokunacağını kestiremez bir türlü. En sonunda bin bir zorlukla, yüzüne bakmamaya çalışarak elini ceket cebine sokup para tomarım çıkarır, kalkar) İ*şte...Bir yıl imparator gibi yaşatır bu para beni de, seni de...

NERİMAN — Kalkan ve dilbalığı alalım...

NURİ — *(Şaşkın Neriman'a bakar)* Hemen..bir şişe de en iyisinden beyaz şarap!

NERİMAN — Lökörlü çukulatalar alalım...

NURİ — En iyisinden bir olta takımı alacağım kendime!

NERİMAN — Bir oda tutalım, banyolu...

NURİ — Altı ay oluyor ben yıkanmayalı... Suyun altından çıkmayacağım bütün gün... Bir ansiklopedi alalım en büyüğünden..

NERİMAN — Alalım! *(Ansiklopediyi düşünüp duraklar)* Ne yapacaksın onu?

NURİ — Geceleri yatmadan önce okuyacağım... Çoook eskiden..yıllarca önce..çocukken ben..dedemin bir ansiklopedisi vardı... Bana okurdu..belki yüz kere, bin kere okumuştu tamamını... Sonra..kırk yıl kitap yüzü görmedim..şimdi yeniden başlamanın zamanı geldi sanırım..

NERİMAN — Bir kuş alalım..bir kanarya filan...

NURİ — Olur... Çiçek de alalım...

NERİMAN — Ne çiçeği?

NURİ — Orkideler alalım... Bir sürü orkide..bakalım nasıl oluyormuş!

NERİMAN— Orkideler alalım... Evet..orkideler...

(Oldukları yerden kımıldamazlar ve üzgün, hüzünlü, buruk bakarlar birbirlerine. Üstlerine soluk sarı birer ışık düşer. Yerde yatan Adam'ın üstüne de. Jazz gelir çoğalır, bütün sahneyi kaplar. Işıklar yavaş yavaş, çok yavaş yiter, gider. Perde.)

Remzi Kitabevi, I. Basım, Kasım 1990